

Livet vi fick leva

- blandade berättelser av elever från Västmanlands
och Norrbottens län i kursen Skriv Online våren 2021

Annelie Salminen
www.annelie.salminen.se

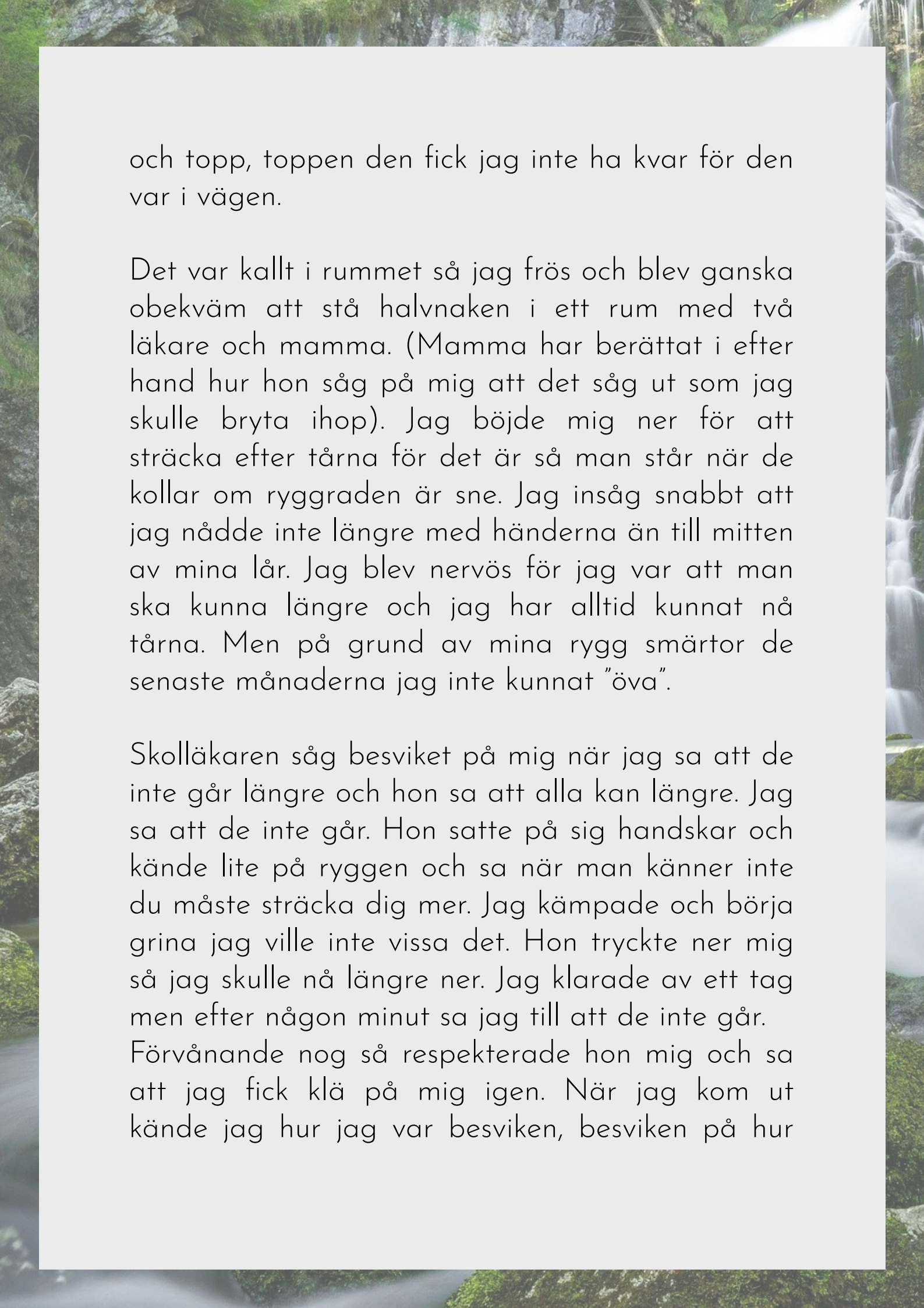

Min rygg

Ellah Aho, 13 år, Hallstahammar

Bara av att tänka på att all smärta ska komma tillbaka får jag gåshud och känner hur tårarna snart kommer. I allt jag vart med om med min ryggsjukdomen är rädsla och ensamhet den känsla jag känt mest.

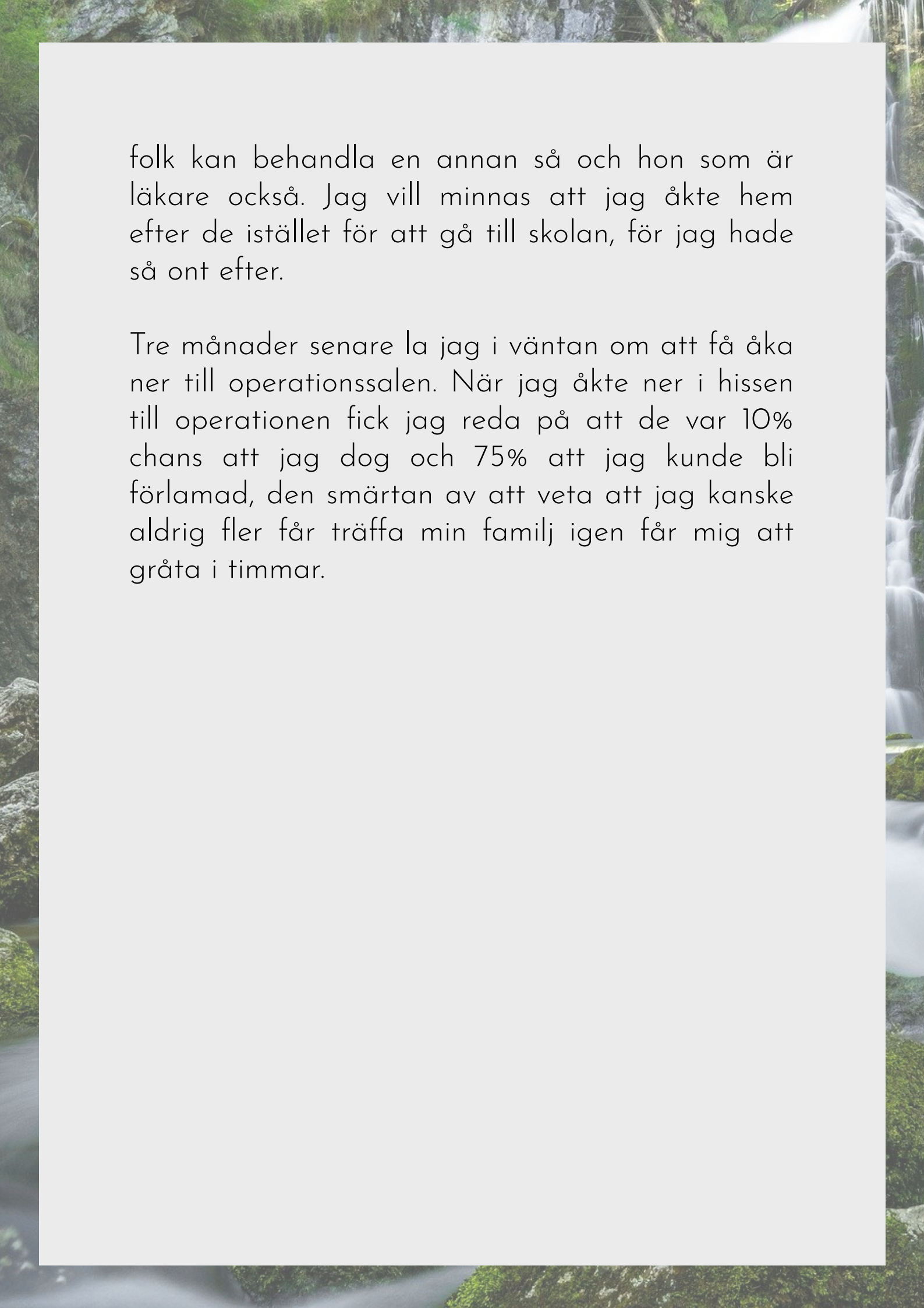
En gång i början av allt med min rygg så skulle jag undersöka min skolios hos den dåvarande skolläkaren. Jag var inte så nervös inför besöket för jag vet hur det går till för jag har gått på sådana kontroller ända sen jag var liten. Jag kom in på rummet och hon frågade vanliga rutinfrågor som mitt personnummer, adress och hur de var med min rygg nu, mamma berättade för henne att jag haft ont i ca två månader nu i ryggen och vi misstänker min skolios. Efter de vägde och mätte hon mig. Sen sa hon att jag skulle klä av mig för hon skulle kolla min rygg, och de va okej så jag tog av mina kläder och stod där i trosor

och topp, toppen den fick jag inte ha kvar för den var i vägen.

Det var kallt i rummet så jag frös och blev ganska obekvämt att stå halvnaken i ett rum med två läkare och mamma. (Mamma har berättat i efterhand hur hon såg på mig att det såg ut som jag skulle bryta ihop). Jag böjde mig ner för att sträcka efter tårna för det är så man står när de kollar om ryggraden är sne. Jag insåg snabbt att jag nådde inte längre med händerna än till mitten av mina låar. Jag blev nervös för jag var att man ska kunna längre och jag har alltid kunnat nå tårna. Men på grund av mina rygg smärtor de senaste månaderna jag inte kunnat "öva".

Skolläkaren såg besviket på mig när jag sa att de inte går längre och hon sa att alla kan längre. Jag sa att de inte går. Hon satte på sig handskar och kände lite på ryggen och sa när man känner inte du måste sträcka dig mer. Jag kämpade och börja grina jag ville inte vissa det. Hon tryckte ner mig så jag skulle nå längre ner. Jag klarade av ett tag men efter någon minut sa jag till att de inte går. Förvånande nog så respekterade hon mig och sa att jag fick klä på mig igen. När jag kom ut kände jag hur jag var besviken, besviken på hur

folk kan behandla en annan så och hon som är läkare också. Jag vill minnas att jag åkte hem efter de istället för att gå till skolan, för jag hade så ont efter.

Tre månader senare låg jag i väntan om att få åka ner till operationssalen. När jag åkte ner i hissen till operationen fick jag reda på att de var 10% chans att jag dog och 75% att jag kunde bli förlamad, den smärtan av att veta att jag kanske aldrig fler får träffa min familj igen får mig att gråta i timmar.

En förlorad vän

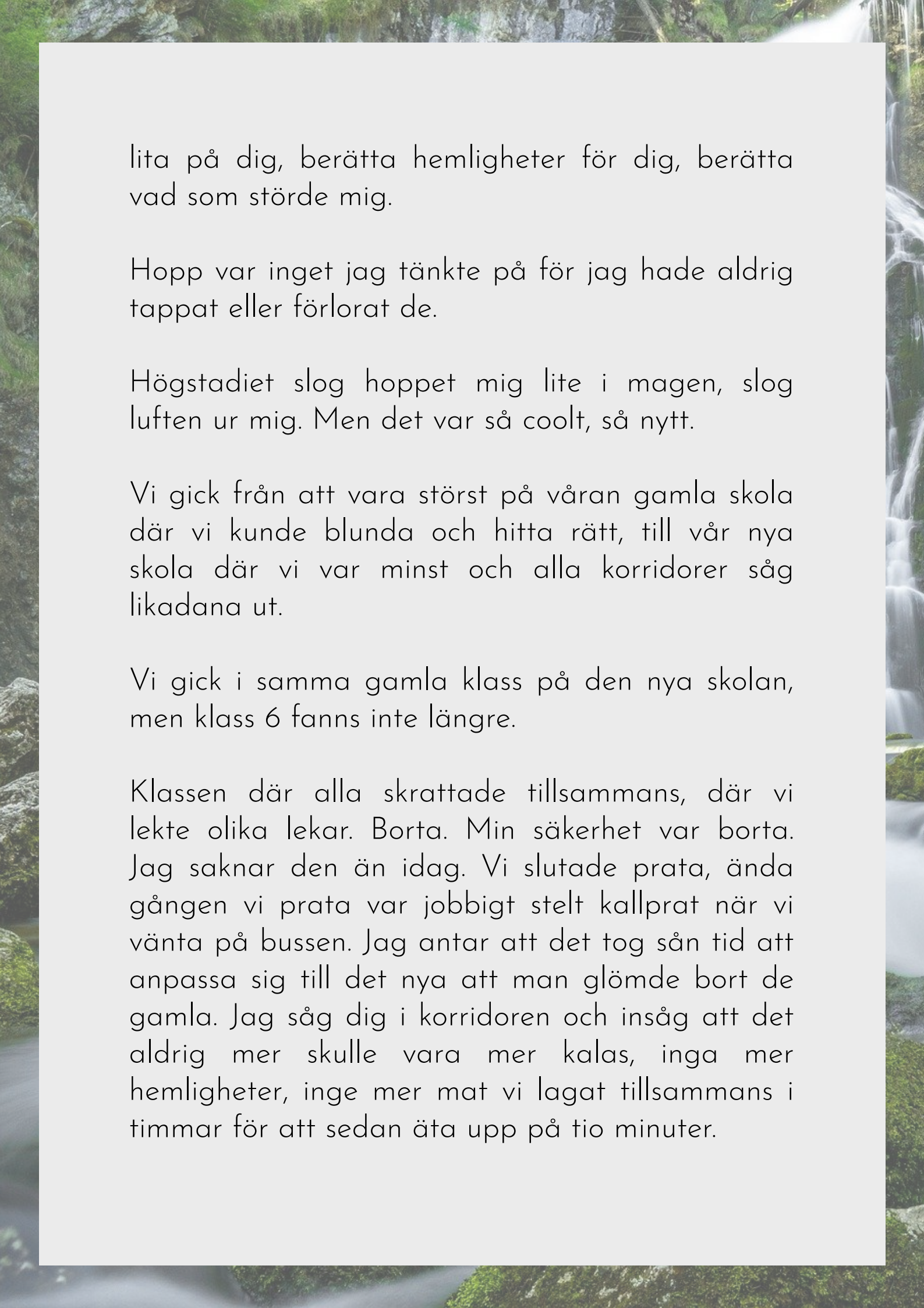
Ellah Aho, 13år, Hallstahammar

Vi var alltid vänner. När vi var små och gick på dagis ville alla vara med dig, så du var ett måste på kalaset. Vi kunde leka i timmar som verkade som minuter.

När vi blev äldre och började i "riktiga" skolan, skämtade vi alltid om hur vi skulle resa tillsammans, äta god mat och upptäcka världen. Men redan där antog jag att jag förstod.

Du ändrades liksom tiden gick, medan jag fick höra att de var jag som förändrats. Men vad hade förändrats visst kanske hade jag blivit lite längre men inte mycket annat, samma betyg, ingen pojkvän och de ända jag visste jag hade som inte du hade var ett tryggt hem.

Jag började tycka om dig mindre och mindre, men vi var fortfarande vänner. Jag kunde fortfarande

lita på dig, berätta hemligheter för dig, berätta vad som störde mig.

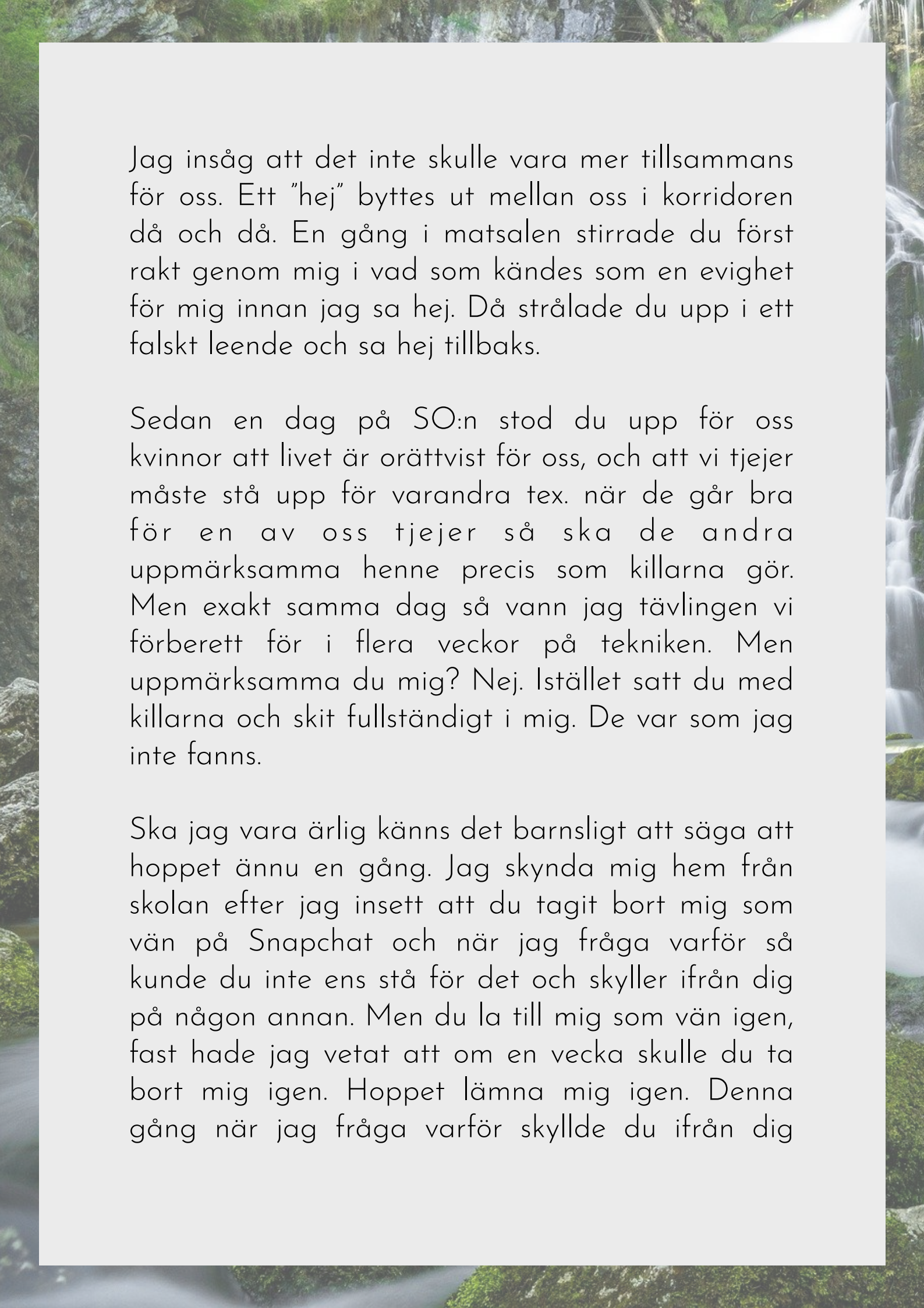
Hopp var inget jag tänkte på för jag hade aldrig tappat eller förlorat de.

Högstadiet slog hoppet mig lite i magen, slog luften ur mig. Men det var så coolt, så nytt.

Vi gick från att vara störst på våran gamla skola där vi kunde blunda och hitta rätt, till vår nya skola där vi var minst och alla korridorer såg likadana ut.

Vi gick i samma gamla klass på den nya skolan, men klass 6 fanns inte längre.

Klassen där alla skrattade tillsammans, där vi lekte olika lekar. Borta. Min säkerhet var borta. Jag saknar den än idag. Vi slutade prata, ända gången vi prata var jobbigt stelt kallprat när vi vänta på bussen. Jag antar att det tog sån tid att anpassa sig till det nya att man glömde bort de gamla. Jag såg dig i korridoren och insåg att det aldrig mer skulle vara mer kalas, inga mer hemligheter, inge mer mat vi lagat tillsammans i timmar för att sedan äta upp på tio minuter.

Jag insåg att det inte skulle vara mer tillsammans för oss. Ett "hej" byttes ut mellan oss i korridoren då och då. En gång i matsalen stirrade du först rakt genom mig i vad som kändes som en evighet för mig innan jag sa hej. Då strålade du upp i ett falskt leende och sa hej tillbaks.

Sedan en dag på SO:n stod du upp för oss kvinnor att livet är orättvist för oss, och att vi tjejer måste stå upp för varandra tex. när de går bra för en av oss tjejer så ska de andra uppmärksamma henne precis som killarna gör. Men exakt samma dag så vann jag tävlingen vi förberett för i flera veckor på tekniken. Men uppmärksamma du mig? Nej. Istället satt du med killarna och skit fullständigt i mig. De var som jag inte fanns.

Ska jag vara ärlig känns det barnsligt att säga att hoppet ännu en gång. Jag skynda mig hem från skolan efter jag insett att du tagit bort mig som vän på Snapchat och när jag fråga varför så kunde du inte ens stå för det och skyller ifrån dig på någon annan. Men du la till mig som vän igen, fast hade jag vetat att om en vecka skulle du ta bort mig igen. Hoppet lämna mig igen. Denna gång när jag fråga varför skyllde du ifrån dig

igen. De var då jag bestämde att jag har gjort allt för att vi ska funka ihop kompromissat, bråkat med mina föräldrar på grund av dig. Du var inte min vän längre. Det här var en tjej som inte brydde sig om andra längre, inte kan stå för vad dina handlingar.

De säger att en vänskap som kan ta slut aldrig riktigt började. Ibland tror jag på det, ibland tvivlar jag.

--

Det här är till minne av min bästa kompis. Hon är inte död, men hon är inte min bästa kompis längre. Jag vet inte riktigt vem hon är längre.

Tjejen med en diagnos som blev mobbad

Samantha, 13 år, Västerås

Jag heter Denise och går i klass 7A på Rönnbyskolan. När jag var liten kunde jag ej prata så då gick jag i en särskola. Jag gick på Apalbyskolan från förskoleklass till klass 6A. Jag blev mobbad i skolan från åkurs 1-7 lärarna brydde sig inte. Sen började jag på Rönnbyskolan här på Rönnbyskolan känner jag mig tryggare blir inte mobbad och har även många vänner. Jag har en diagnos som heter adhd och medicinerar för de. Jag känner mig lite ensam efter skolan då jag ej bor på Rönnbys så kan jag inte leka med mina vänner i min klass.

På rymmen från eländet

Frida Jansson, 10 år, Hallstahammar

Jag skulle gå till skolan igen. När väckarklockan ringde drog jag täcket över huvudet. Jag vill inte till skolan. Vill inte!

I skolan fanns mobbarna som gjorde allt för att göra livet surt för mig. Värst var Emily.

Men jag hade inget val. Jag måste till skolan. Även om jag måste ljuga för mamma och säga att allt är bra och att jag har massor av vänner låtsades att jag var vän med mobbarna.

Jag gav upp försöken att få världen att försvinna. Jag gick upp och klädde på mig i vanlig jeans och tröja. Mitt tråkiga bruna hår lät jag vara utsläppt som vanligt. Jag sprang ner och kastade snabbt i mig frukosten. Sen gick jag och satte på mig mina

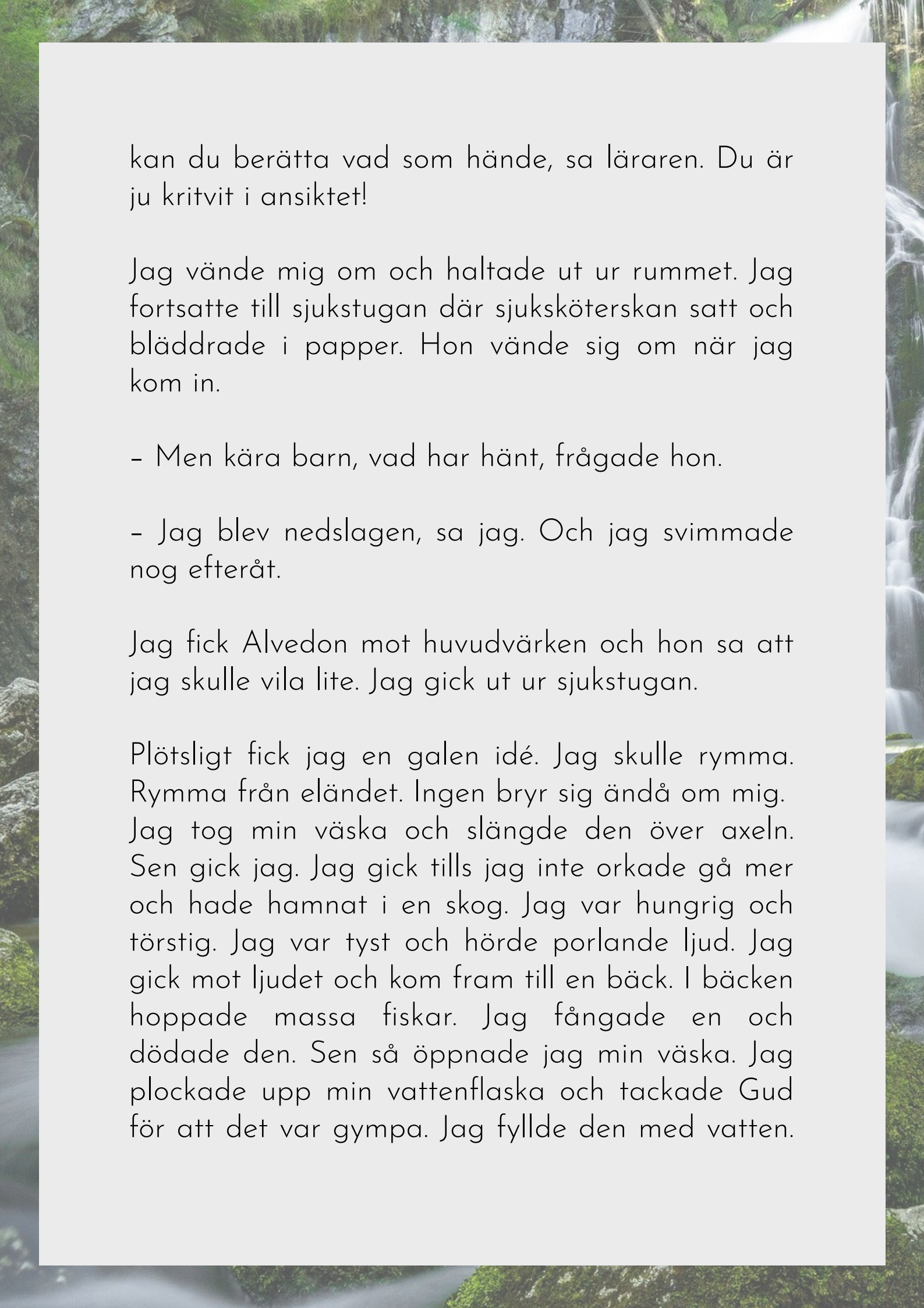
barnsliga lila skor. Sen sprang jag så fort jag kunde till bussen och den skulle precis stänga den sista dörren när jag kom springandes. Andfådd klev jag in på bussen. Jag satte mig på ett ledigt säte långt fram för att undvika mobbarna som alltid satt längst bak.

Bussen bromsade framför skolan och jag klev av och gick snabbt mot dörren. Precis när jag kom in slog någon mig hårt i huvudet och en annan sparkade mig på smalbenet. Jag hann precis tänka "mobbarna" innan allt blev svart. När jag vaknade upp igen var skolgården tom och öde. Mitt huvud bultade och jag hade fått ett rivsår över smalbenet från en vass klack. Jag gick långsamt in i byggnaden. När jag kom in såg jag Emily stå och prata med läraren.

- Där är du ju, sa Emily till mig och sprang fram till mig.

- Förlåt, det var inte meningen att göra så att de där killarna hoppade på dig, sa hon samtidigt som hon gav mig en varnande blick. Den sa tydligt: Om du skvallrar dör du!

- Emma, du borde nog gå till sjukstugan och sen

kan du berätta vad som hände, sa läraren. Du är ju kritvit i ansiktet!

Jag vände mig om och haltade ut ur rummet. Jag fortsatte till sjukstugan där sjuksköterskan satt och bläddrade i papper. Hon vände sig om när jag kom in.

- Men kära barn, vad har hänt, frågade hon.

- Jag blev nedslagen, sa jag. Och jag svimmade nog efteråt.

Jag fick Alvedon mot huvudvärken och hon sa att jag skulle vila lite. Jag gick ut ur sjukstugan.

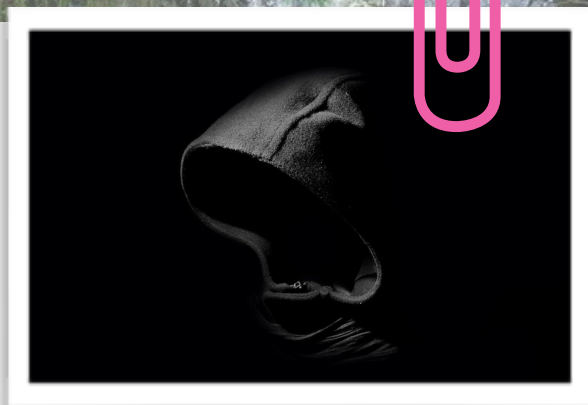
Plötsligt fick jag en galen idé. Jag skulle rymma. Rymma från eländet. Ingen bryr sig ändå om mig. Jag tog min väska och slängde den över axeln. Sen gick jag. Jag gick tills jag inte orkade gå mer och hade hamnat i en skog. Jag var hungrig och törstig. Jag var tyst och hörde porlande ljud. Jag gick mot ljudet och kom fram till en bäck. I bäcken hoppade massa fiskar. Jag fångade en och dödade den. Sen så öppnade jag min väska. Jag plockade upp min vattenflaska och tackade Gud för att det var gympa. Jag fyllde den med vatten.

Vattnet var klart och iskallt. Jag grillade fisken och upptäckte att det växte bär på andra sidan. Jag fiskade upp min näsduk som jag alltid hade med mig i fickan och la bären i den. Sen åt jag lite fisk och lite bär. Resten sparade jag till kvällen.

I närheten av bäcken fanns en gran som var lätt att klättra upp i. Jag hängde min väska på en av grenarna. Jag släpade dit en massa grenar så att det blev som ett golv. På golvet la jag massa ormbunkar så att det skulle bli en mjuk säng. Jag gick och åt resten av fisken och bären. Sen gick jag och la mig i sängen. Den var lika mjuk som en dunsäng och jag somnade direkt.

Nästa morgon bestämde jag mig för att utforska skogen efter en frukost av bär och granskott. Jag hittade en gullig liten tvättbjörn som jag döpte till Sigrid. Tvättbjörn blev min bästa vän och tillsammans levde vi i skogen resten av våra liv.

Hoodien

Ilve Löfgren, 11 år, Västerås

15 Maj, Youtube, Nina Andersson, så snygg!!
"Jag önskar jag kunde vara mer som hon", tänkte Stella. "Hennes kläder är så himla snygga. Jag vill ha den där hoodien så himla mycket!"

Stella gick in på bildsökning och la in en bild på den hoodien som Nina hade på sig. Det kom upp en hoodie från H&M. Den ser exakt likadan ut, hon tar en bild och skickar till sin kompis på snap; "Kolla på den här, såå snygg asså, vill köpa den. Vad tycker du?" Skicka.

Hon får svar direkt. "KÖP!!" stod det med stora bokstäver. Stella gick ner för trappan för att fråga sin mamma om hon fick.

- MAMMA!! ropade Stella.
- Skrik inte, vad är det? svarade mamma.

- Får jag köpa den här hoodien?
- Får jag se. Ja det kan du väl. Den var fin, sa mamma.
- JAAA TACK MAMMA DU ÄR BÄST!

Mamma flinade lite och följde Stella med blicken när hon sprang upp för trappan.

En vecka senare när Stella kom hem från skolan var hon inte på så bra humör. Det hade inte varit en så bra dag i skolan. Asså hon är inte mobbad eller så men hon är inte heller så populär, hon bara är där. Men när hon kom hem och gick upp på sitt rum blev hon på bättre humör. Hoodien hade kommit. Den låg på hennes säng fint ihopvikt. Stella skrek ett litet glädje tjut och tog genast av sig sin gamla tjocktröja och drog på sig den nya. Den var jättemysig.

Hon släckte lampan och satte igång sina blåa LED-lights. Hon kröp ner under täcket och tog fram lite choklad från sin hemliga godisgömma. Hon satte igång sin macbook och letade fram Netflix. Hon satte igång Miraculos och myste ner sig ordentligt i hoodien.

I en annan värld

Utdrag ur en längre text
Matilda Coppin, 12 år, Västerås

Jag älskar de där stunderna, när vi ligger invirade i täcken i soffan, bara mamma, pappa, och jag. TV'n är på och chipspaketet ligger på knäna, så det knaprar varje gång man rör sig. Den gamla persiska mattan är mjuk mot våra frusna fötter, och gatlyktorna kastar ett mysigt, orange-aktigt sken genom de stora fönstren. Men jag vet att de där stunderna är borta nu, och de kommer aldrig att komma tillbaka. Likaså mitt gamla liv och föräldrar. Nu ska jag berätta vad som egentligen hände, fastän jag själv inte riktigt förstår.

Jag stönar medan jag går mot den stora gula skolbyggnaden som verkar torna upp sig framför mig. Aldrig har jag gillat att läsa eller skriva, men lagar är lagar, och alla måste gå i skolan. Jag går mot ytterdörren, där många redan trängs för att komma in. Det luktar barskt och starkt från

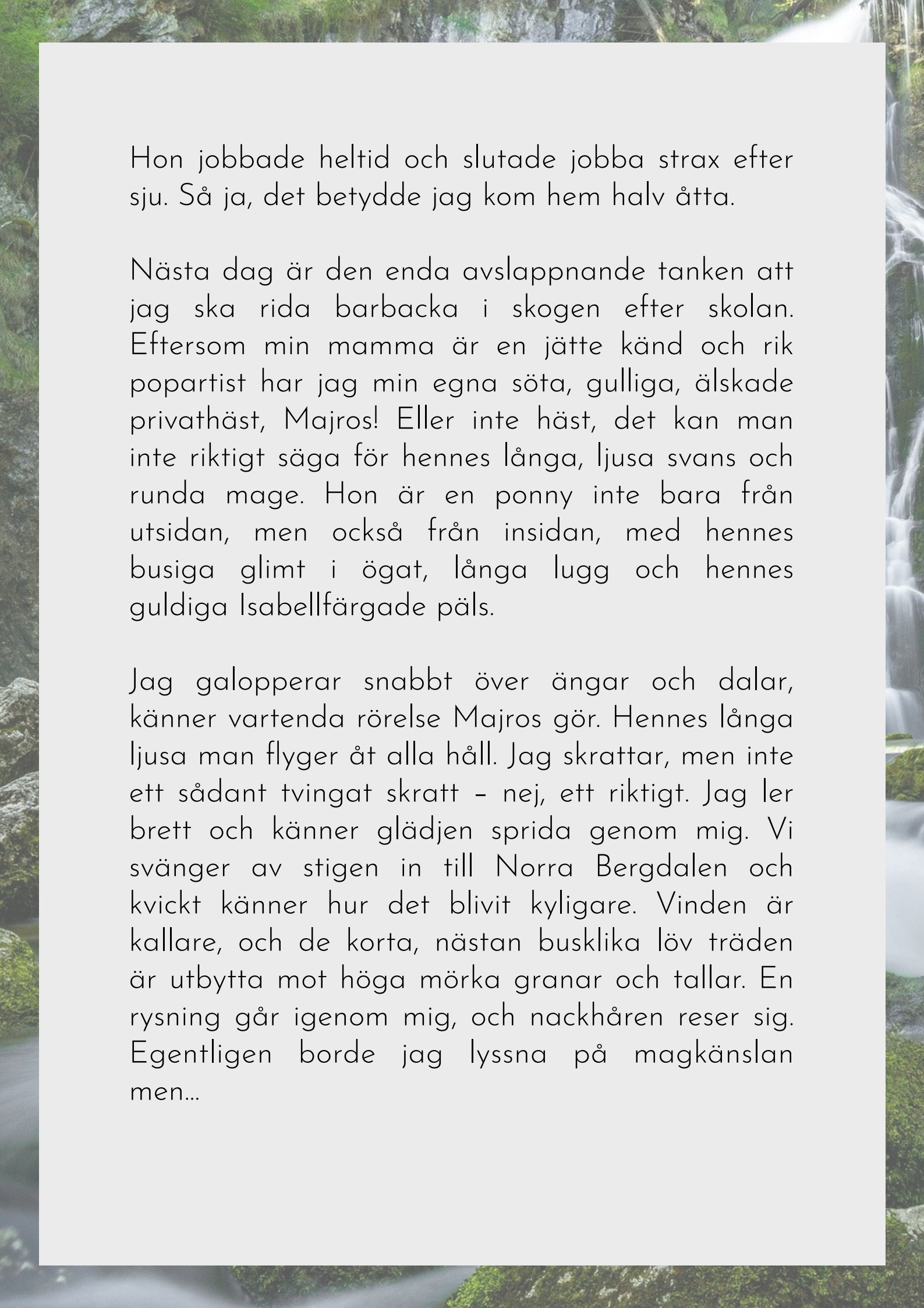
takarbetet som har pågått i flera månader redan.

Jag ryser när jag tänker på nationella proven. De betyder ännu mera läsning och skrivning, ja helt enkelt "elevplågeri" som jag kallar det.

"Meja Schillander?" Hör jag och vet att det är min tur att gå in, eftersom det var Fröken Secilia, vår Svenska lärare, som hade stuckit ut huvudet i korridoren och sagt mitt namn. Med en överdriven suck, och en ilsken blick åt hennes håll går jag mot klassrummet tänkande: "Hur svårt kan det liksom va, egentligen?"

Visserligen var det svårare än jag trodde. När jag väl gjort läsförståelsen darrade knäna, och i magen hade det bildats en hård knut som verkade inte vilja lämna mig i fred. Med den känslan kom också stressen och ångesten. Bara några timmar till. Bara.

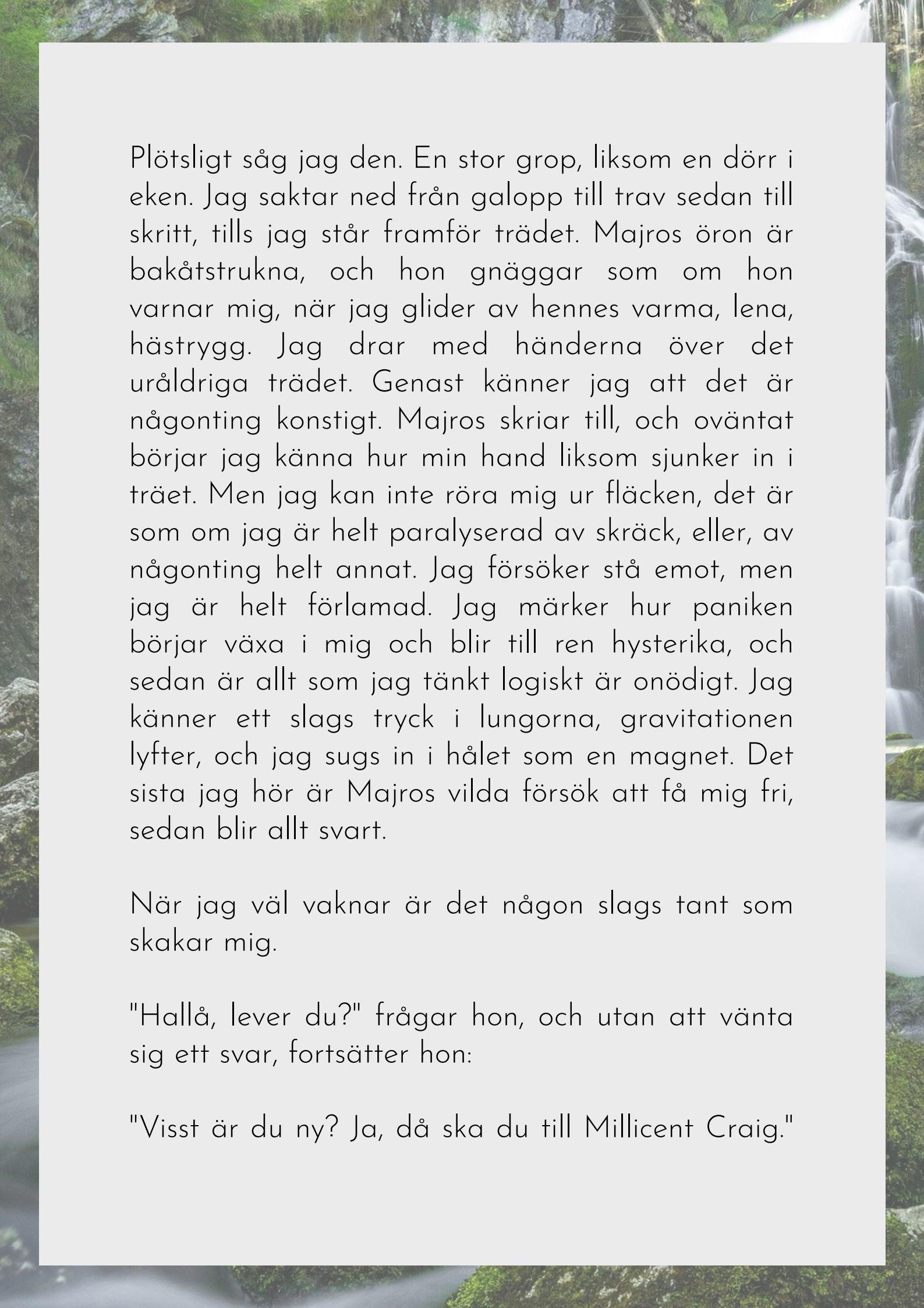
På slutet av dagen är jag så slut att jag somnar på busshållplatsen, och vaknar bara när Lydia, sjuksköterskan, väcker mig, eftersom hon också åker buss hem. Visserligen tror ni att hon slutade jobba klockan fyra eller fem? För då har ni fel.

Hon jobbade heltid och slutade jobba strax efter sju. Så ja, det betydde jag kom hem halv åtta.

Nästa dag är den enda avslappnande tanken att jag ska rida barbacka i skogen efter skolan. Eftersom min mamma är en jätte känd och rik popartist har jag min egna söta, gulliga, älskade privathäst, Majros! Eller inte häst, det kan man inte riktigt säga för hennes långa, ljusa svans och runda mage. Hon är en ponny inte bara från utsidan, men också från insidan, med hennes busiga glimt i ögat, långa lugg och hennes guldiga Isabellfärgade päls.

Jag galopperar snabbt över ängar och dalar, känner vartenda rörelse Majros gör. Hennes långa ljusa man flyger åt alla håll. Jag skrattar, men inte ett sådant tvingat skratt - nej, ett riktigt. Jag ler brett och känner glädjen sprida genom mig. Vi svänger av stigen in till Norra Bergdalen och kvickt känner hur det blivit kyligare. Vinden är kallare, och de korta, nästan buskliga löv träden är utbytta mot höga mörka granar och tallar. En rysning går igenom mig, och nackhåren reser sig. Egentligen borde jag lyssna på magkänslan men...

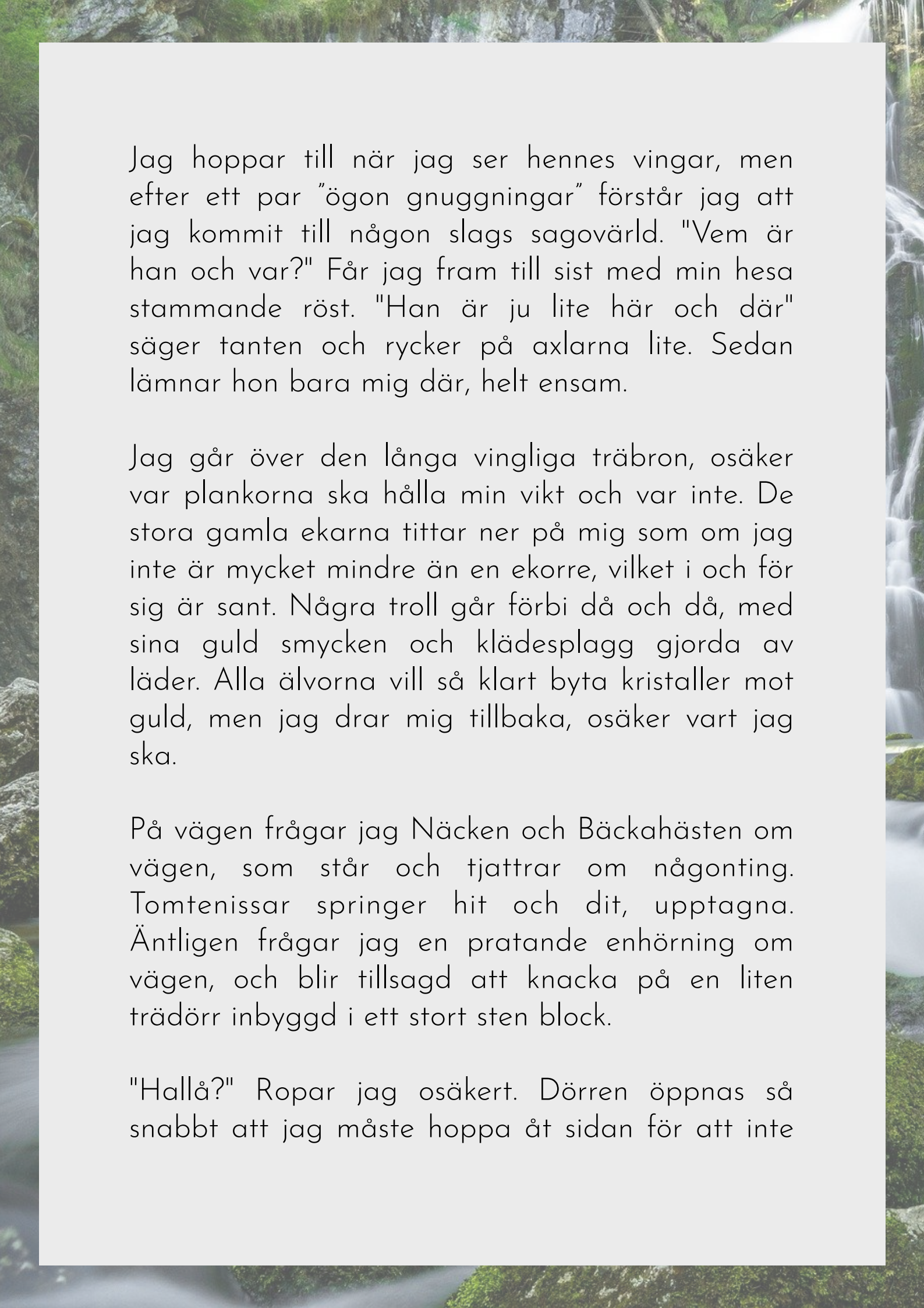

Plötsligt såg jag den. En stor grop, liksom en dörr i eken. Jag saktar ned från galopp till trav sedan till skritt, tills jag står framför trädet. Majros öron är bakåtstrukna, och hon gnäggjar som om hon varnar mig, när jag glider av hennes varma, lena, hästrygg. Jag drar med händerna över det uråldriga trädet. Genast känner jag att det är någonting konstigt. Majros skriar till, och oväntat börjar jag känna hur min hand liksom sjunker in i träet. Men jag kan inte röra mig ur fläcken, det är som om jag är helt paralyserad av skräck, eller, av någonting helt annat. Jag försöker stå emot, men jag är helt förlamad. Jag märker hur paniken börjar växa i mig och blir till ren hysterika, och sedan är allt som jag tänkt logiskt är onödigt. Jag känner ett slags tryck i lungorna, gravitationen lyfter, och jag sugs in i hålet som en magnet. Det sista jag hör är Majros vilda försök att få mig fri, sedan blir allt svart.

När jag väl vaknar är det någon slags tant som skakar mig.

"Hallå, lever du?" frågar hon, och utan att vänta sig ett svar, fortsätter hon:

"Visst är du ny? Ja, då ska du till Millicent Craig."

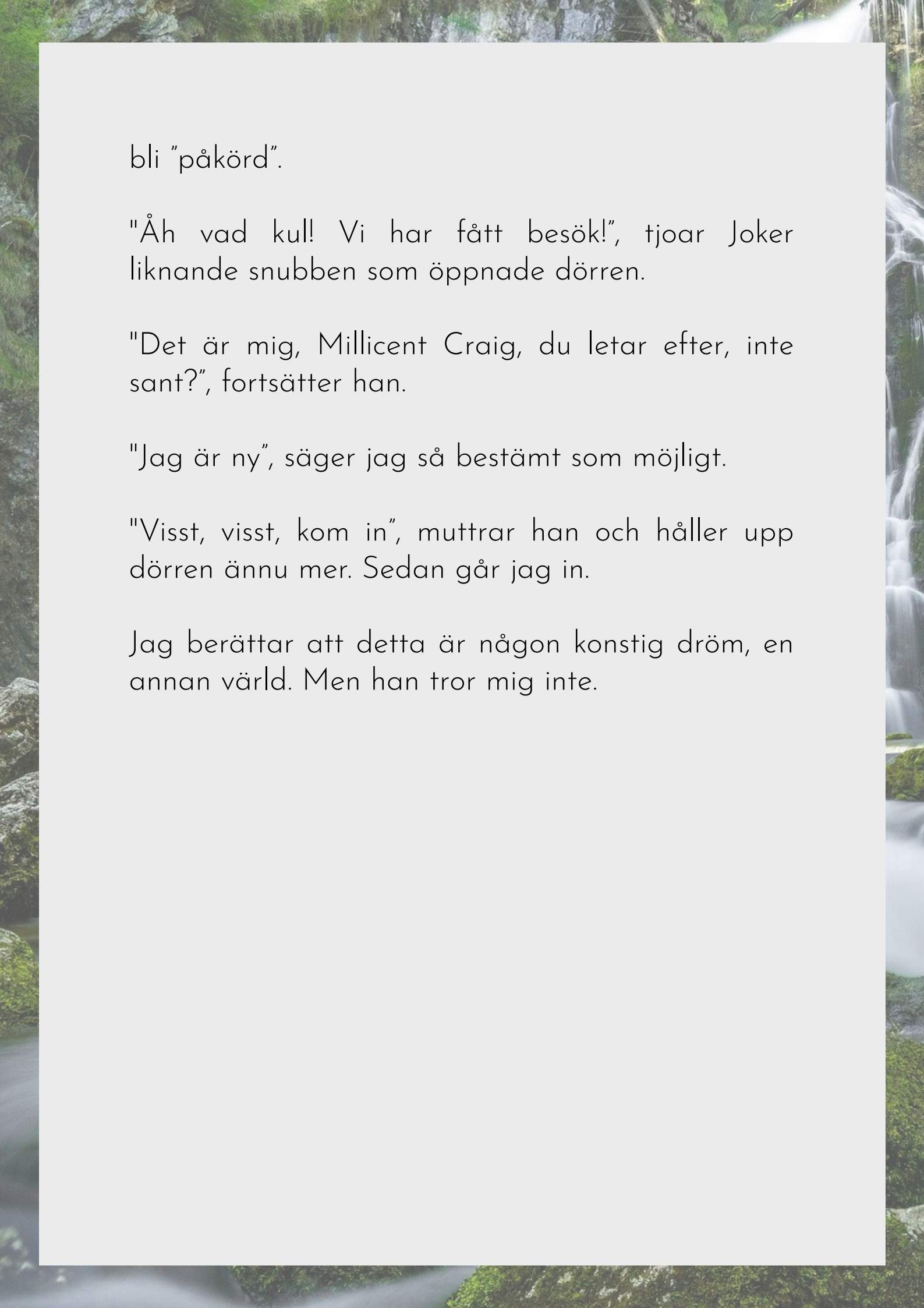

Jag hoppar till när jag ser hennes vingar, men efter ett par "ögon gnuggningar" förstår jag att jag kommit till någon slags sagovärld. "Vem är han och var?" Får jag fram till sist med min hesastammande röst. "Han är ju lite här och där" säger tanten och rycker på axlarna lite. Sedan lämnar hon bara mig där, helt ensam.

Jag går över den långa vingliga träbron, osäker var plankorna ska hålla min vikt och var inte. De stora gamla ekarna tittar ner på mig som om jag inte är mycket mindre än en ekorre, vilket i och för sig är sant. Några troll går förbi då och då, med sina guld smycken och klädesplagg gjorda av läder. Alla älvorna vill så klart byta kristaller mot guld, men jag drar mig tillbaka, osäker vart jag ska.

På vägen frågar jag Näcken och Bäckahästen om vägen, som står och tjattrar om någonting. Tomtenissar springer hit och dit, upptagna. Äntligen frågar jag en pratande enhörning om vägen, och blir tillsagd att knacka på en liten trädörr inbyggd i ett stort sten block.

"Hallå?" Ropar jag osäkert. Dörren öppnas så snabbt att jag måste hoppa åt sidan för att inte

bli "påkörd".

"Åh vad kul! Vi har fått besök!", tjoar Joker liknande snubben som öppnade dörren.

"Det är mig, Millicent Craig, du letar efter, inte sant?", fortsätter han.

"Jag är ny", säger jag så bestämt som möjligt.

"Visst, visst, kom in", muttrar han och håller upp dörren ännu mer. Sedan går jag in.

Jag berättar att detta är någon konstig dröm, en annan värld. Men han tror mig inte.

Drakriket

Alma Sandgren, 10 år, Hallstahammar

Det var en regnig dag i Stockholm. Alla hade på sig regnjackor men Ebba hade inte det. Hon stod där i det iskalla regnet och stirrade ner i marken. Ingen brydde sig om henne. Alla brydde sig om andra personer som inte hade regnjackor. Alla förutom Ebba. Det var som om hon var osynlig. Som om ingen såg henne.

Plötsligt såg Ebba en liten flicka som sprang ut på vägen. Föräldrarna till henne sprang mot henne. Men Ebba insåg att de inte skulle hinna förrän bilen hade kört på henne. Så Ebba sprang så fort hon kunde fram till den lilla flickan och kastade sig fram. Och precis innan bilen hade kört på flickan så hade Ebba kastat sig fram och de landade på asfalten. Föräldrarna sprang mot dem och tog sitt lilla barn.

- Du är ju en livräddare!! säger flickans föräldrar

till Ebba.

Jättemånga personer sprang mot Ebba och jublade. Nästa dag pratade de om på TV att Ebba hade räddat en liten flicka som kunde ha dött. Ebba tvivlade. Hon märkte sedan att det pratades på varje TV-program och varje tidning om henne att hon hade räddat den lilla flickan. Men varför? Det har hänt många gånger att man räddat livet på någon. Varför just Ebba? Det är väl ganska vanligt. Det är typ som om att Ebba är Sveriges kändaste barn eller vad? Ebba var förvirrad.

Ebba ville rita. Hon började rita ett huvud, en svans, en rygg, några vingar, ben och klor. Hon ritade ett ansikte också. Hon hade ritat en drake. Ebba vet att drakar inte finns på riktigt men hon älskar ju drakar. Plötsligt hörde hon ett ljud utanför hennes fönster. Hon öppnade det. Och så såg hon det hon inte trodde hon skulle se. En drake.

Min operation

Första delen
Elsa, 13 år, Kalix

Namn: Maya

Mellannamn: Lee

Efternamn: Williams

Föräldrar: Mamma: Christin, pappa: David

Syskon: Storasyster 1: Emily, storasyster 2: Leyla

Emilys barn: Ally och Markus

Emilys sambo: Daniel

Hästens namn: Loke

Det var en helt vanlig dag i mitten av juli månad, Ally och Markus var hemma hos oss den dagen. Jag minns hur jag såg fram emot att de skulle komma, jag är ganska så tajt med Ally även fast hon är typ 2 år yngre än mig. Vi hade bestämt att vi skulle åka häst och vagn, pappa körde och vi satt där bak på vagnen.

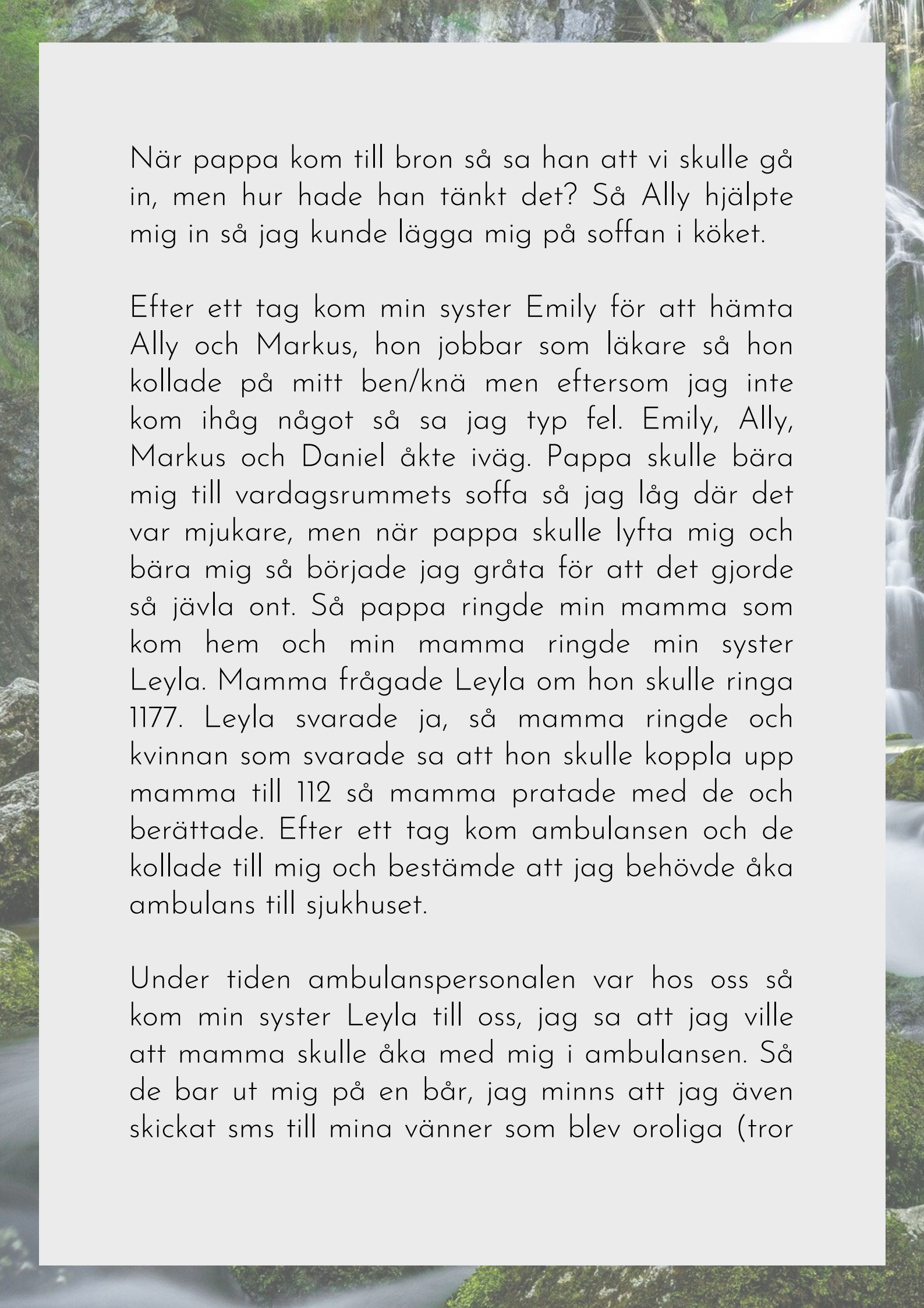
Allt gick bra och när vi stannade för att göra

något, jag minns inte riktigt vad men Markus hittade en sak som han senare kastade bort. Jag och Ally hoppade av vagnen flera gånger för att ta den, ja det var en lite konstig lek men Markus tyckte den var rolig så vi gjorde det tekniskt sett för honom, och ja vi tyckte väl det var roligt också.

Men det roliga slutade med en allvarlig olycka, han kastade pinnen och jag skulle hoppa av för att ta den, men jag hoppade för kort så jag hängde som knäveck på en metall "pinne" som stack ut från vagnen. Loke brukar alltid öka takten när vi ska hem då, så jag hängde där och släpades mot marken. Om jag minns rätt så skrek både jag och Ally på pappa att han skulle stanna.

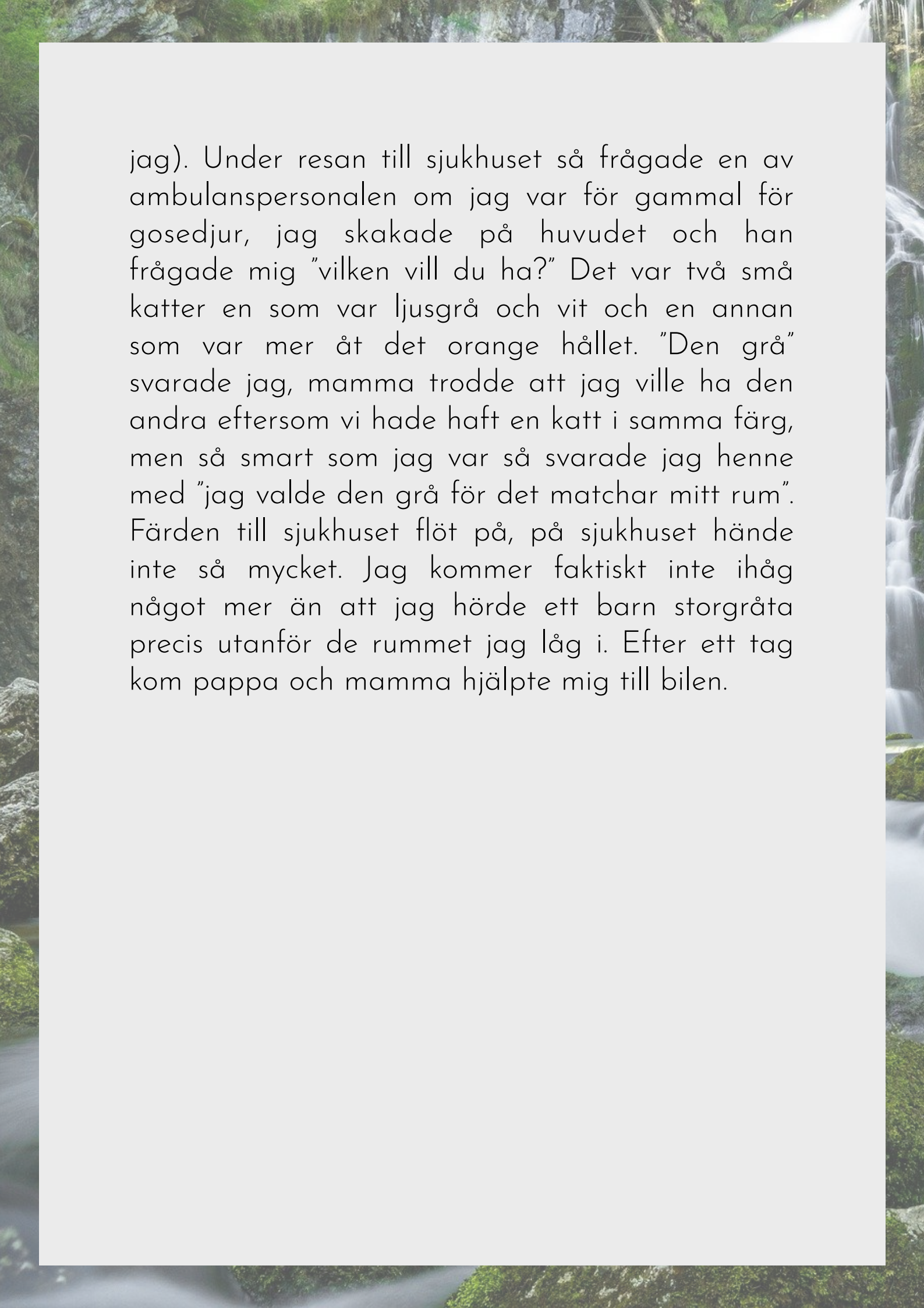
Ally hjälpte mig upp på vagnen igen men mitt ben värkte så otroligt mycket så jag kunde knappt röra det. Vi kom hem och pappa stannade utanför cykel-"huset" där vi har våra cyklar och lite annan förvaring. Därifrån och till bron är det lite långt, inte sådär jättelångt men tillräckligt långt för att jag inte skulle orka gå med mitt ben. Markus sprang före för att öppna dörren tror jag, Ally hjälpte mig till bron och jag satte mig försiktigt ner. Ally bad Markus gå till köket och hämta is eller något liknade som kunde dämpa smärtan.

När pappa kom till bron så sa han att vi skulle gå in, men hur hade han tänkt det? Så Ally hjälpte mig in så jag kunde lägga mig på soffan i köket.

Efter ett tag kom min syster Emily för att hämta Ally och Markus, hon jobbar som läkare så hon kollade på mitt ben/knä men eftersom jag inte kom ihåg något så sa jag typ fel. Emily, Ally, Markus och Daniel åkte iväg. Pappa skulle bära mig till vardagsrummets soffa så jag låg där det var mjukare, men när pappa skulle lyfta mig och bära mig så började jag gråta för att det gjorde så jävla ont. Så pappa ringde min mamma som kom hem och min mamma ringde min syster Leyla. Mamma frågade Leyla om hon skulle ringa 1177. Leyla svarade ja, så mamma ringde och kvinnan som svarade sa att hon skulle koppla upp mamma till 112 så mamma pratade med de och berättade. Efter ett tag kom ambulansen och de kollade till mig och bestämde att jag behövde åka ambulans till sjukhuset.

Under tiden ambulanspersonalen var hos oss så kom min syster Leyla till oss, jag sa att jag ville att mamma skulle åka med mig i ambulansen. Så de bar ut mig på en bår, jag minns att jag även skickat sms till mina vänner som blev oroliga (tror

jag). Under resan till sjukhuset så frågade en av ambulanspersonalen om jag var för gammal för gosedjur, jag skakade på huvudet och han frågade mig "vilken vill du ha?" Det var två små katter en som var ljusgrå och vit och en annan som var mer åt det orange hållet. "Den grå" svarade jag, mamma trodde att jag ville ha den andra eftersom vi hade haft en katt i samma färg, men så smart som jag var så svarade jag henne med "jag valde den grå för det matchar mitt rum". Färden till sjukhuset flöt på, på sjukhuset hände inte så mycket. Jag kommer faktiskt inte ihåg något mer än att jag hörde ett barn storgråta precis utanför de rummet jag låg i. Efter ett tag kom pappa och mamma hjälpte mig till bilen.

Den öde ön

Alina Meinhardt, 12 år, Västerås

Flygkraschen

Vi åker flygplan, jag, mamma och min lillasyster. Det är första gången min lillasyster åker flygplan. Det är ett stort plan, mamma sitter i mitten av de tre stolarna, jag och Miki sitter på var sin sida. Vi kollar på film och mamma läser en bok. Jag satte mig i mammas knä för att kunna se bättre.

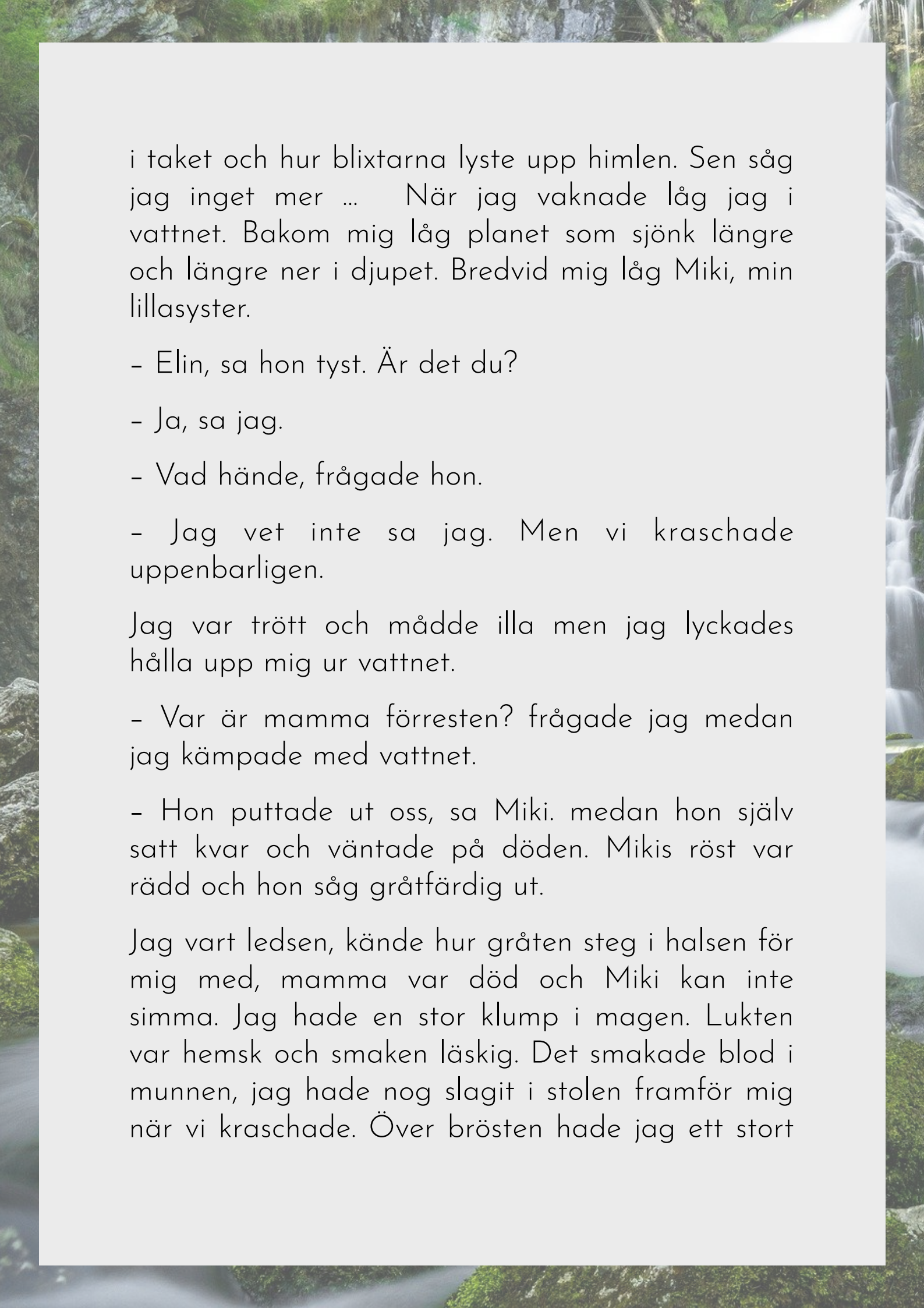
- Vad kollar ni på? frågade mamma.

- Madagaskar, sa jag och Miki.

(Miki heter min lillasyster)

- Okej, sa mamma.

Sedan fortsatte hon att läsa. Jag såg ut genom fönstret på min sida. Det var natt och blixterna lyste på himlen. Flygvärdinnorna sprang runt och gav alla mat medan de tittade oroligt på varandra. Jag började förstå att något var fel när det plötsligt smällde till. Jag såg hur branden steg

i taket och hur blixterna lyste upp himlen. Sen såg jag inget mer ... När jag vaknade låg jag i vattnet. Bakom mig låg planet som sjönk längre och längre ner i djupet. Bredvid mig låg Miki, min lillasyster.

- Elin, sa hon tyst. Är det du?

- Ja, sa jag.

- Vad hände, frågade hon.

- Jag vet inte sa jag. Men vi kraschade uppenbarligen.

Jag var trött och mådde illa men jag lyckades hålla upp mig ur vattnet.

- Var är mamma förresten? frågade jag medan jag kämpade med vattnet.

- Hon puttade ut oss, sa Miki. medan hon själv satt kvar och väntade på döden. Mikis röst var rädd och hon såg gråtfärdig ut.

Jag vart ledsen, kände hur gråten steg i halsen för mig med, mamma var död och Miki kan inte simma. Jag hade en stor klump i magen. Lukten var hemsk och smaken läskig. Det smakade blod i munnen, jag hade nog slagit i stolen framför mig när vi kraschade. Över bröstet hade jag ett stort

sår, det sved och gjorde ont. Jag vart bara mer och mer rädd medan jag sprattlade där i vattnet. Miki sprattlade hon också och såg ut att tycka det var kul på något sätt.

- Miki, sa jag skarpt. Sluta sprattla sådär dina krafter kommer vara slut när vi väl behöver de, jag har hittat två flytvästar som vi kan sätta på oss.

- Bra, sa Miki. Men jag vill ju sprattla.

- Det spelar ingen roll. Du måste sluta, sa jag.

- Okej, sa Miki trött och satte på sig flytvästen.

Sedan välte vi bakåt så vi låg på rygg, då kunde vi vila lite och kanske flyta på vågorna till en ö.

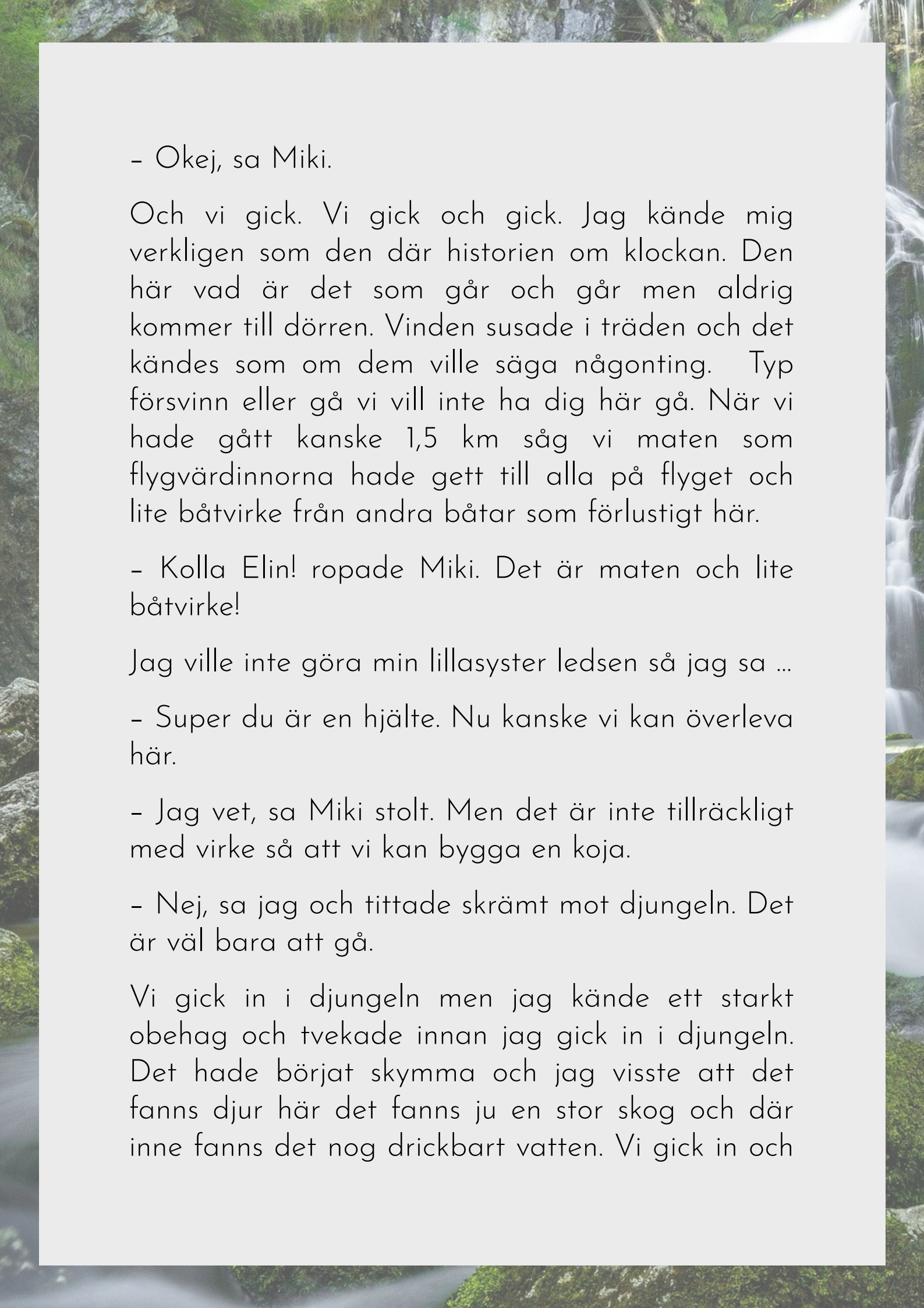
Den obebodda ön

- Vart är vi? frågade Miki förtvivlat.

- Jag vet inte, sa jag. På en ö tror jag.

- Ska vi kolla vart alla är. Vi skulle kunna behöva mat och värme, sa Miki.

- Ja, vi går längs stranden. Det kanske finns någon hamn i närheten eller en liten by.

- Okej, sa Miki.

Och vi gick. Vi gick och gick. Jag kände mig verkligen som den där historien om klockan. Den här vad är det som går och går men aldrig kommer till dörren. Vinden susade i träden och det kändes som om dem ville säga någonting. Typ försvinn eller gå vi vill inte ha dig här gå. När vi hade gått kanske 1,5 km såg vi maten som flygvärdinnorna hade gett till alla på flyget och lite båtvirke från andra båtar som förlustigt här.

- Kolla Elin! ropade Miki. Det är maten och lite båtvirke!

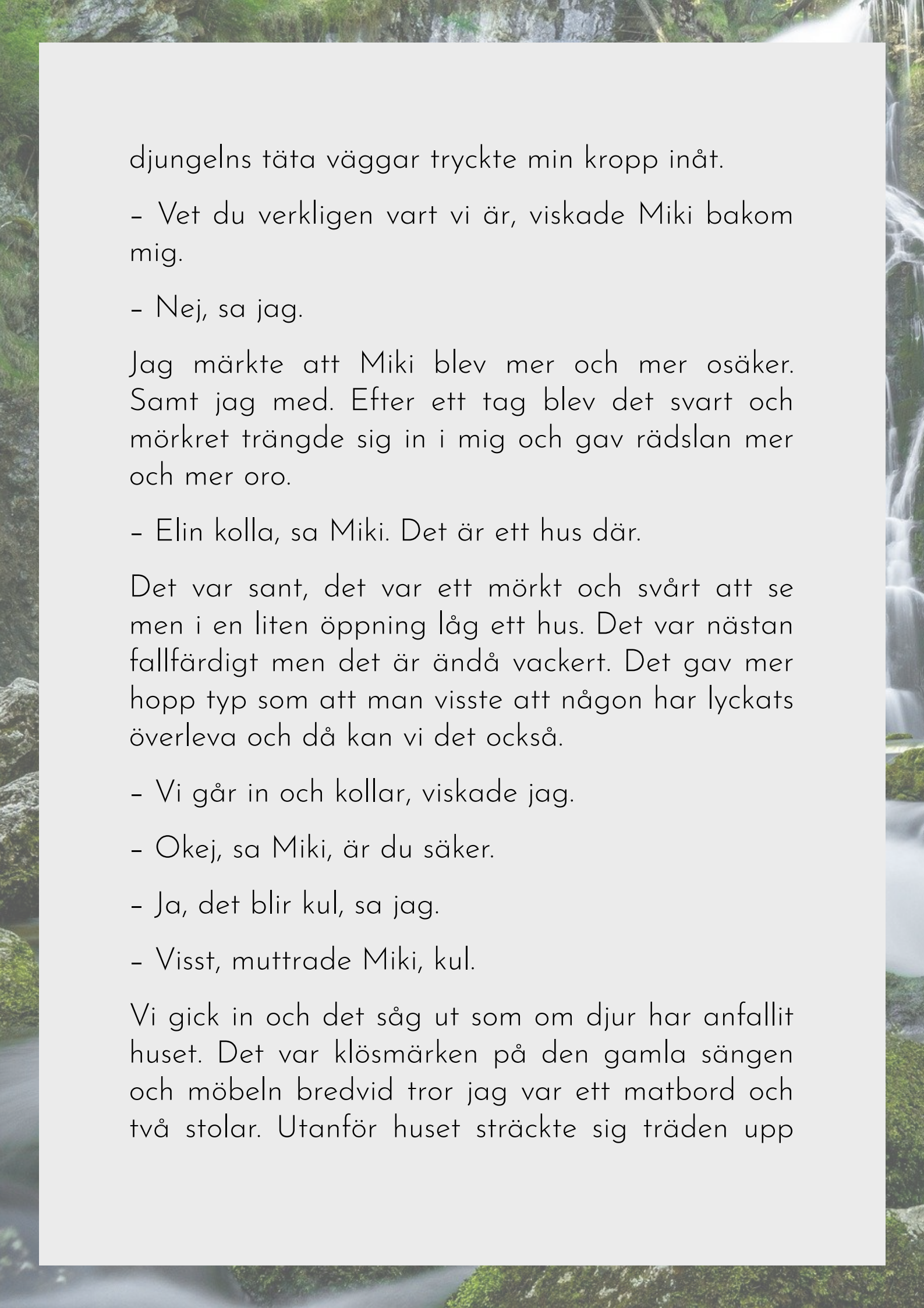
Jag ville inte göra min lillasyster ledsen så jag sa ...

- Super du är en hjälte. Nu kanske vi kan överleva här.

- Jag vet, sa Miki stolt. Men det är inte tillräckligt med virke så att vi kan bygga en koja.

- Nej, sa jag och tittade skrämt mot djungeln. Det är väl bara att gå.

Vi gick in i djungeln men jag kände ett starkt obehag och tvekade innan jag gick in i djungeln. Det hade börjat skymma och jag visste att det fanns djur här det fanns ju en stor skog och där inne fanns det nog drickbart vatten. Vi gick in och

djungelns täta väggar tryckte min kropp inåt.

- Vet du verkligen vart vi är, viskade Miki bakom mig.

- Nej, sa jag.

Jag märkte att Miki blev mer och mer osäker. Samt jag med. Efter ett tag blev det svart och mörkret trängde sig in i mig och gav rädslan mer och mer oro.

- Elin kolla, sa Miki. Det är ett hus där.

Det var sant, det var ett mörkt och svårt att se men i en liten öppning låg ett hus. Det var nästan fallfärdigt men det är ändå vackert. Det gav mer hopp typ som att man visste att någon har lyckats överleva och då kan vi det också.

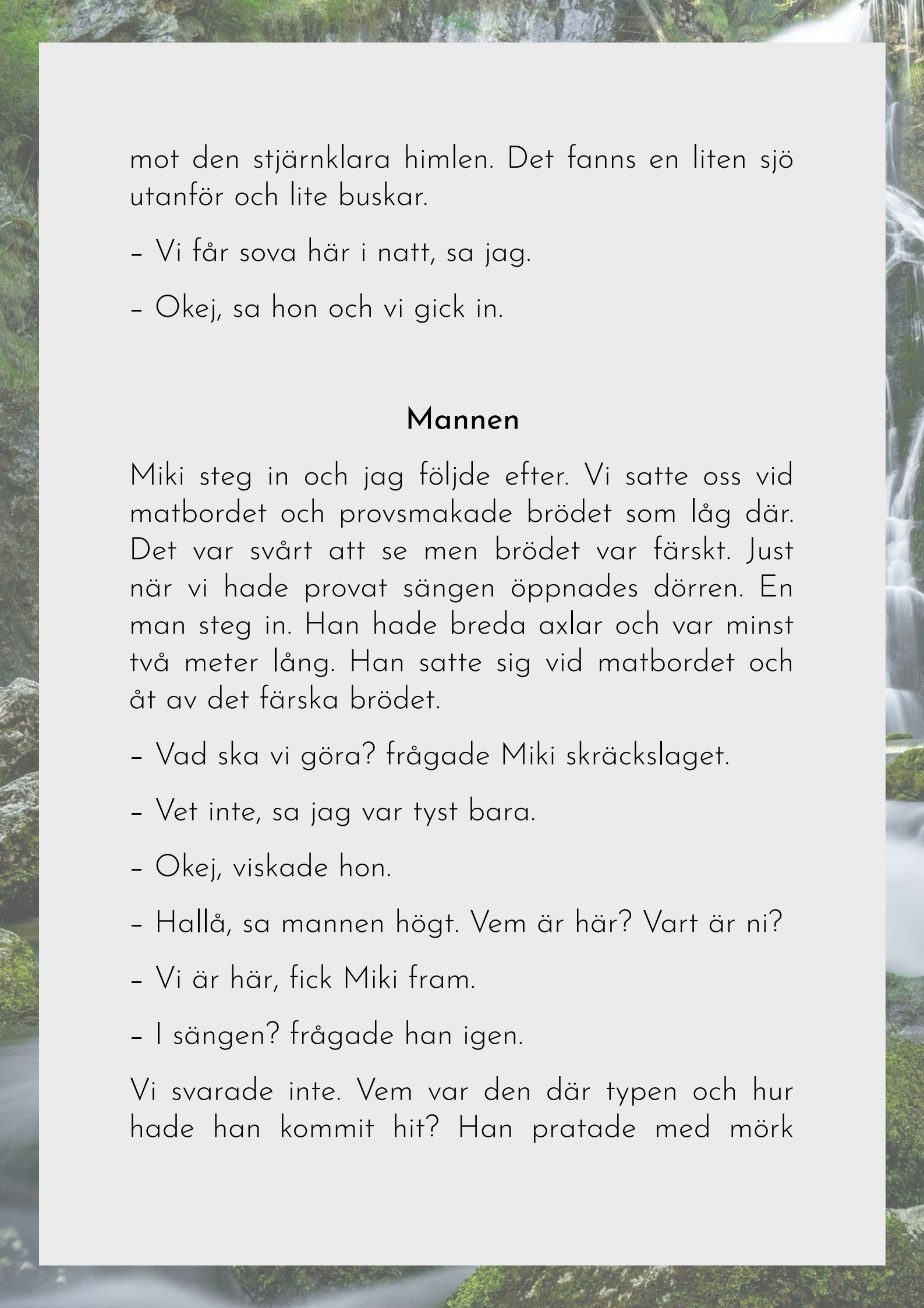
- Vi går in och kollar, viskade jag.

- Okej, sa Miki, är du säker.

- Ja, det blir kul, sa jag.

- Visst, muttrade Miki, kul.

Vi gick in och det såg ut som om djur har anfallit huset. Det var klösmärken på den gamla sängen och möbeln bredvid tror jag var ett matbord och två stolar. Utanför huset sträckte sig träden upp

mot den stjärnklara himlen. Det fanns en liten sjö utanför och lite buskar.

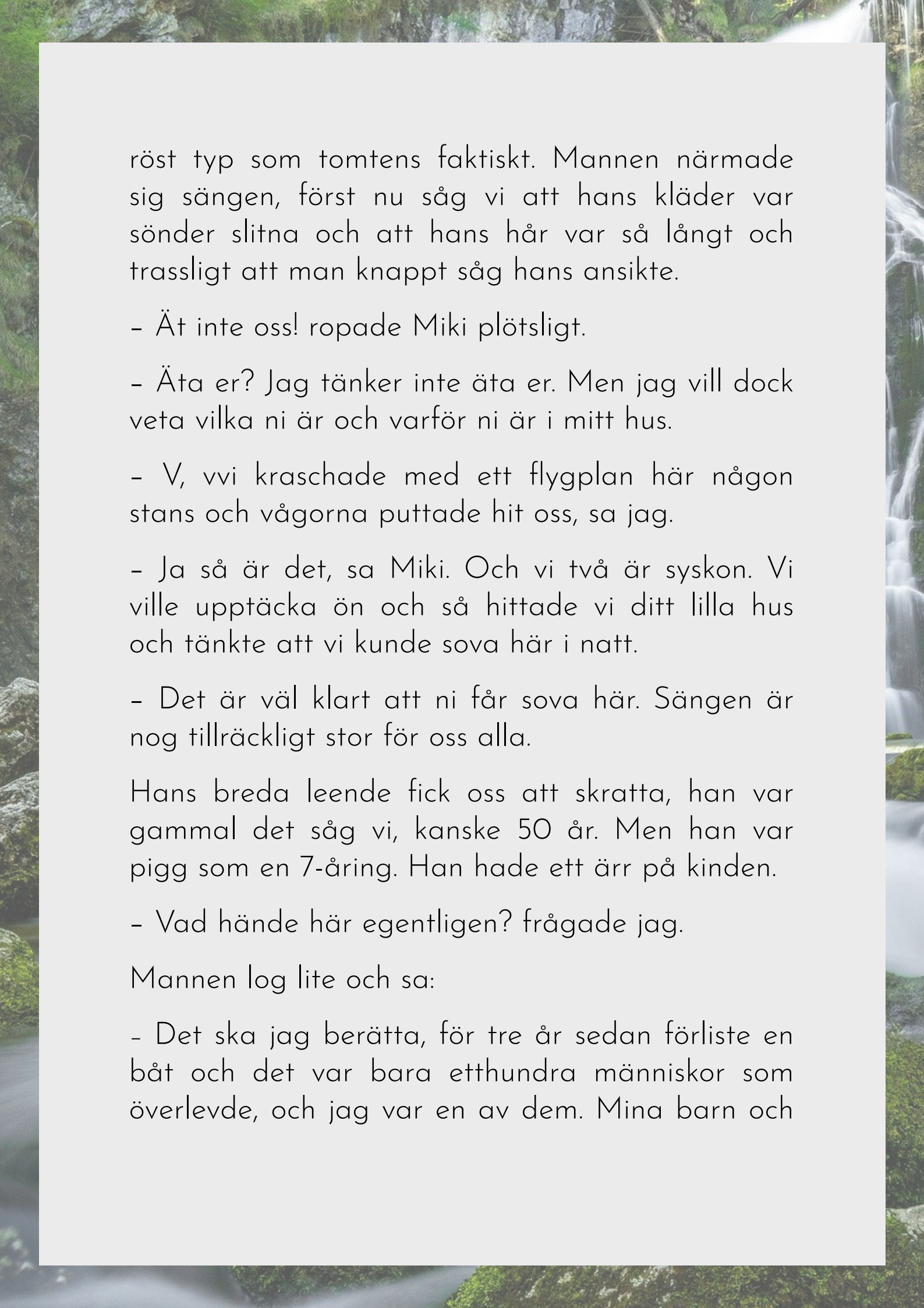
- Vi får sova här i natt, sa jag.
- Okej, sa hon och vi gick in.

Mannen

Miki steg in och jag följde efter. Vi satte oss vid matbordet och provsmakade brödet som låg där. Det var svårt att se men brödet var färskt. Just när vi hade provat sängen öppnades dörren. En man steg in. Han hade breda axlar och var minst två meter lång. Han satte sig vid matbordet och åt av det färska brödet.

- Vad ska vi göra? frågade Miki skräckslaget.
- Vet inte, sa jag var tyst bara.
- Okej, viskade hon.
- Hallå, sa mannen högt. Vem är här? Vart är ni?
- Vi är här, fick Miki fram.
- I sängen? frågade han igen.

Vi svarade inte. Vem var den där typen och hur hade han kommit hit? Han pratade med mörk

röst typ som tomtens faktiskt. Mannen närmade sig sängen, först nu såg vi att hans kläder var sönder slitna och att hans hår var så långt och trassligt att man knappt såg hans ansikte.

- Ät inte oss! ropade Miki plötsligt.
- Äta er? Jag tänker inte äta er. Men jag vill dock veta vilka ni är och varför ni är i mitt hus.
- V, vvi kraschade med ett flygplan här någon stans och vågorna puttade hit oss, sa jag.
- Ja så är det, sa Miki. Och vi två är syskon. Vi ville upptäcka ön och så hittade vi ditt lilla hus och tänkte att vi kunde sova här i natt.
- Det är väl klart att ni får sova här. Sängen är nog tillräckligt stor för oss alla.

Hans breda leende fick oss att skratta, han var gammal det såg vi, kanske 50 år. Men han var pigg som en 7-åring. Han hade ett ärr på kinden.

- Vad hände här egentligen? frågade jag.

Mannen log lite och sa:

- Det ska jag berätta, för tre år sedan förliste en båt och det var bara etthundra människor som överlevde, och jag var en av dem. Mina barn och

min fru överlevde också men de togs upp i en av livbåtarna. Jag låg kvar i tron att jag skulle drunkna. Men när jag vaknade hade jag spolats upp på en ö. Allt båtvirke hade spolats upp bredvid mig, jag kände hur stormen piskade mig i ansiktet så jag sprang in i skogen och gömde mig där. Sedan tog jag allt båtvirke och byggde det här. Sedan hittade jag saker att odla och nu bor jag här. Sängen har jag gjort av trä och tigerskinn det var den som orsakade de här klösmärkena.

Hans ögon lyste och Miki lyssnade intresserat.

- Får vi bo här med dig? frågade hon.
- Självklart, sa mannen jag väntade på att ni skulle fråga det.

Vi pustade ut, först nu kände jag hur mannen gjorde mig lugn som när mamma håller om en när man är rädd och säger att allt kommer ordna sig.

- Jag är trött, sa Miki.
- Jag med, sa jag.

Ni kan gå och lägga er, sa mannen. Jag kommer snart.

- Okej, sa vi.

Mannen satte sig vid köksbordet och efter en liten stund somnade vi.

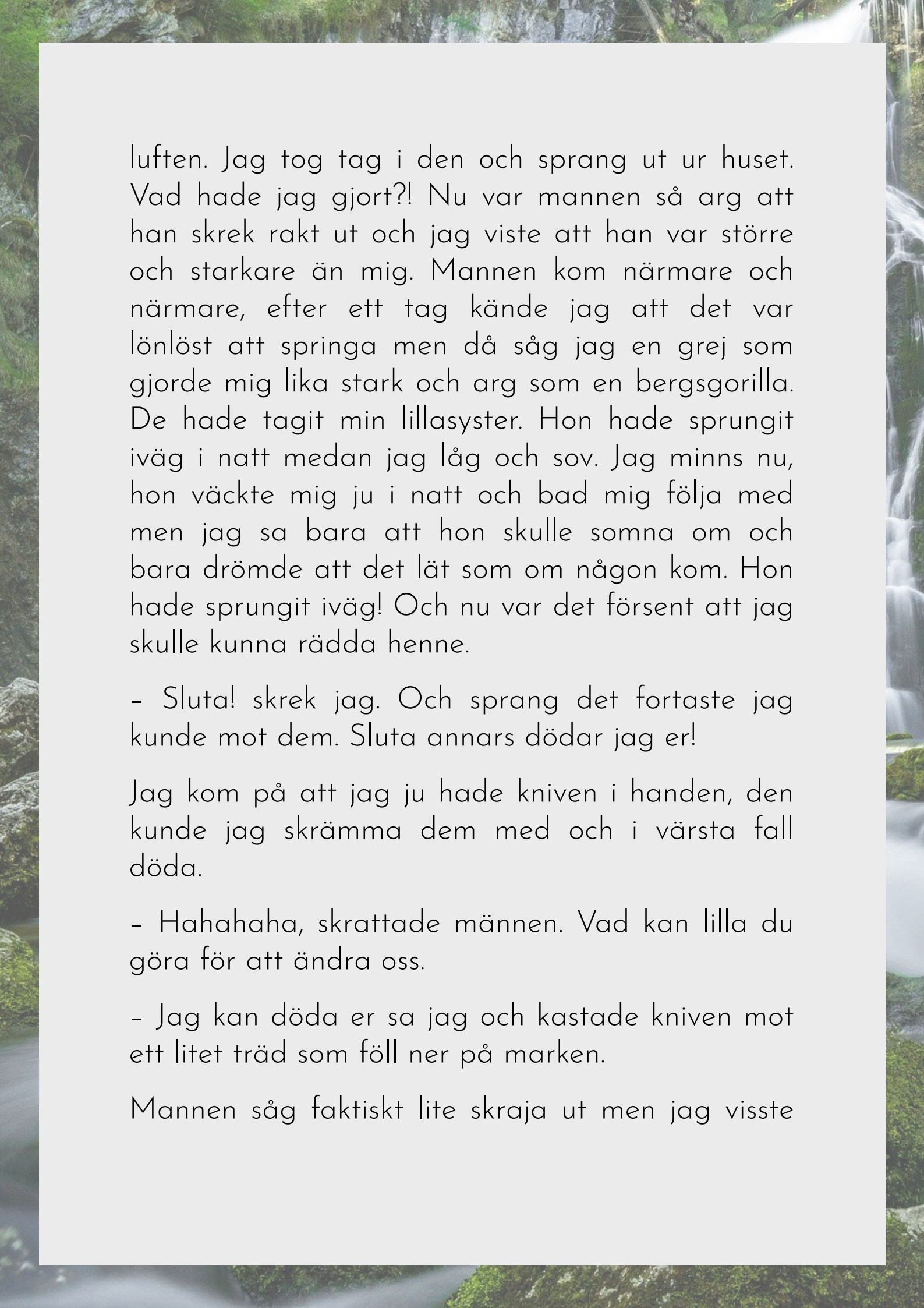
Flykten

- Vakna!
- Va, sa jag. Vad händer.

När jag såg mig omkring var allt som vanligt allt utom en sak. Jag hade en kniv vid halsen! Mitt hjärta bultade så kraftigt att jag trodde det skulle spräcka mitt bröst.

- Tyst, sa mannen.
- Han tog ett hårt tag om min arm och satte kniven allt närmare min hals så fort jag rörde mig eller kved av smärtan.
- Släpp mig, sa jag tyst. Men mannen bara tryckte kniven hårdare mot min hals.

Först nu upptäckte jag att Miki inte var där. Hon sågs inte till någonstans. Jag tog mod till mig och tog tag i mannens slitna kläder med ena armen och andra tog jag tag i kniven, jag satte benet framför hans och drog till. Mannen föll framåt och slog hakan hårt mot golvet och kniven flög upp i

luften. Jag tog tag i den och sprang ut ur huset. Vad hade jag gjort?! Nu var mannen så arg att han skrek rakt ut och jag viste att han var större och starkare än mig. Mannen kom närmare och närmare, efter ett tag kände jag att det var lönlöst att springa men då såg jag en grej som gjorde mig lika stark och arg som en bergsgorilla. De hade tagit min lillasyster. Hon hade sprungit iväg i natt medan jag låg och sov. Jag minns nu, hon väckte mig ju i natt och bad mig följa med men jag sa bara att hon skulle somna om och bara drömde att det lät som om någon kom. Hon hade sprungit iväg! Och nu var det försent att jag skulle kunna rädda henne.

- Sluta! skrek jag. Och sprang det fortaste jag kunde mot dem. Sluta annars dödar jag er!

Jag kom på att jag ju hade kniven i handen, den kunde jag skrämma dem med och i värsta fall döda.

- Hahahaha, skrattade männen. Vad kan lilla du göra för att ändra oss.

- Jag kan döda er sa jag och kastade kniven mot ett litet träd som föll ner på marken.

Mannen såg faktiskt lite skraja ut men jag visste

att de ändå inte skulle ge sig.

- Du skulle aldrig våga det! sa en av männen malligt.

Men jag såg att han var rädd, alla var lite bleka i ansiktet och de flesta backade bakåt alla utom en. Det var han som höll i Miki, han såg självsäker ut och stod bara där och flinade fånigt.

- Om jag dödar den här flickan dödar du oss, men om jag släpper flickan släpper du kniven, sa mannen och skrattade tyst.

- Okej, sa jag. Om du släpper först.

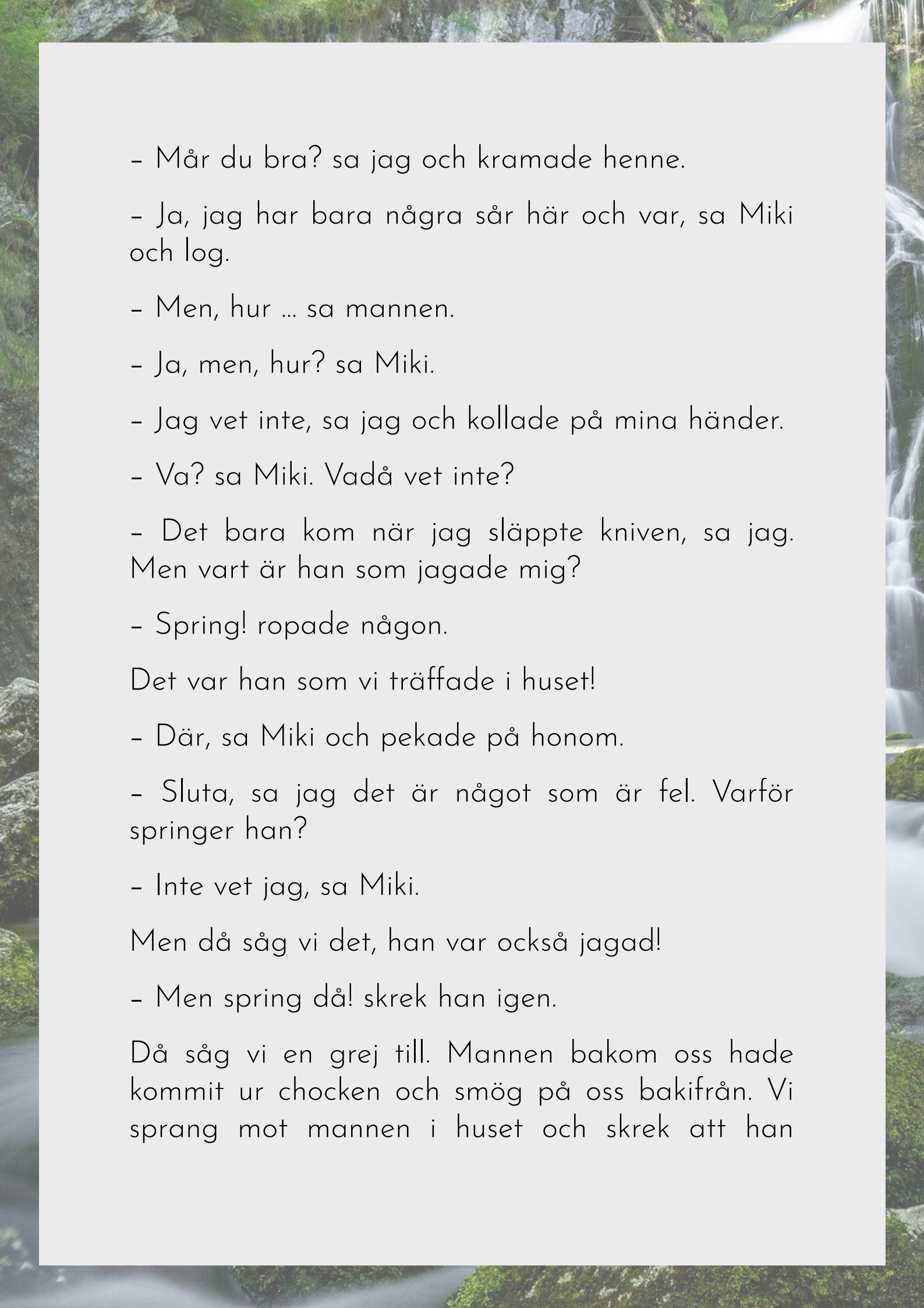
- Nej, sa mannen. Om du släpper först.

- Visst, sa jag. Och släppte kniven. Men samtidigt som jag gjorde det kändes det som om jag fick krafter. Jag blev liksom starkare.

- På henne! skrek mannen.

Men jag var förberedd på det. Jag samlade all min kraft och slog, sparkade och slängde allihop över mig. Alla utom en den där mannen han stod bara och tittade med öppen mun.

- Ge mig flickan, sa jag och mannen släppte Miki som sprang till mig.

-
- Mår du bra? sa jag och kramade henne.
 - Ja, jag har bara några sår här och var, sa Miki och log.
 - Men, hur ... sa mannen.
 - Ja, men, hur? sa Miki.
 - Jag vet inte, sa jag och kollade på mina händer.
 - Va? sa Miki. Vadå vet inte?
 - Det bara kom när jag släppte kniven, sa jag. Men vart är han som jagade mig?
 - Spring! ropade någon.

Det var han som vi träffade i huset!

- Där, sa Miki och pekade på honom.
- Sluta, sa jag det är något som är fel. Varför springer han?
- Inte vet jag, sa Miki.

Men då såg vi det, han var också jagad!

- Men spring då! skrek han igen.

Då såg vi en grej till. Mannen bakom oss hade kommit ur chocken och smög på oss bakifrån. Vi sprang mot mannen i huset och skrek att han

skulle gömma sig någonstans. Efter en liten stund hittade vi ett hål in i skogen.

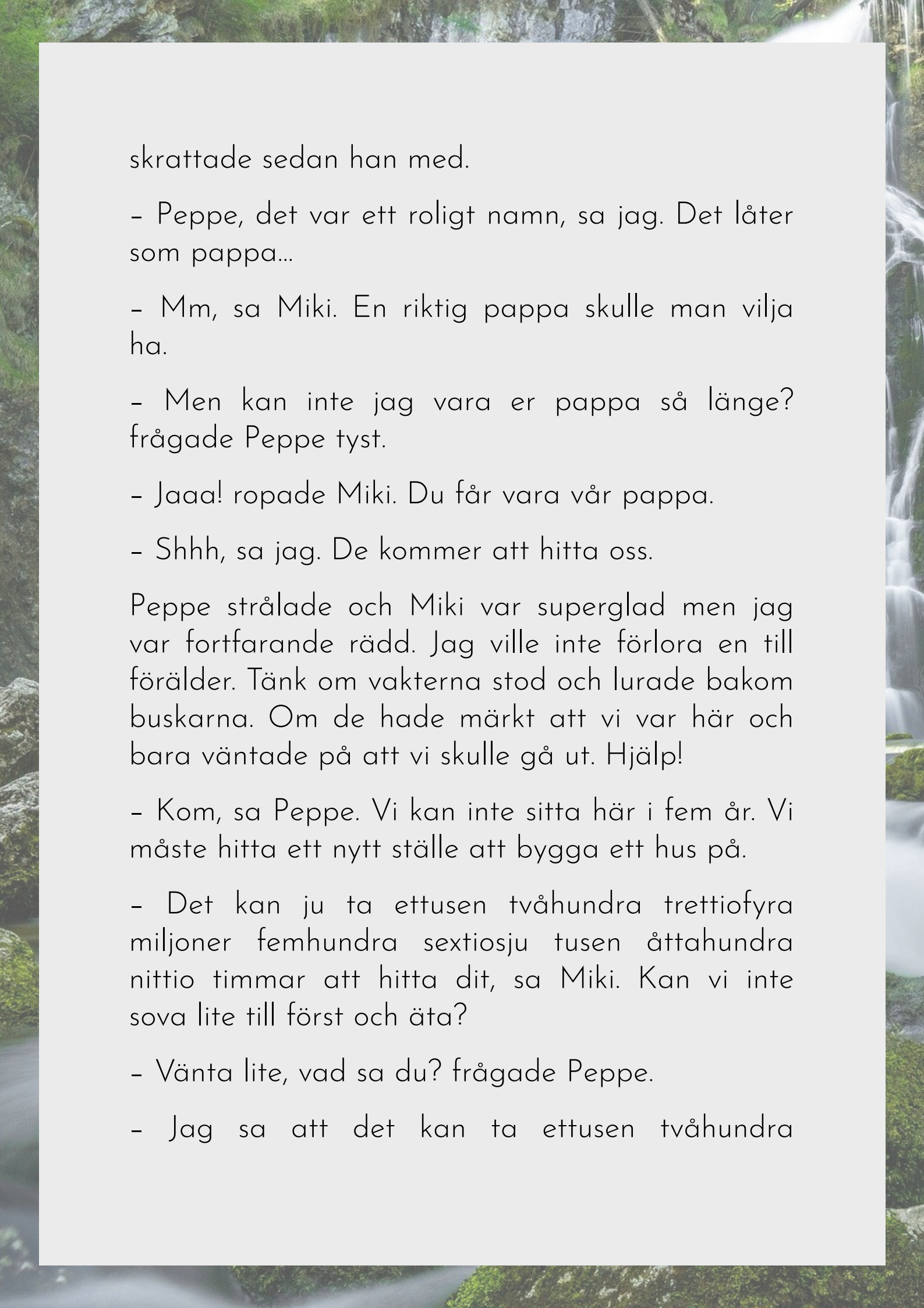
- Vi smiter in där, sa mannen och gömde sig.
- Okej, sa vi tyst. Vad händer? Varför är alla så arga?
- Jo, sa mannen. De har kommit hit för att de har hittat ett litet nödmeddelande som jag satte ut och nu vill inte jag följa med så de blir arga och så vill de inte ta med er.
- Säg sanningen, sa jag och Miki i kör.
- Okej, okej, sa mannen oskyldigt. Jag sa att de var dumma i huvudet och tog lite guld.
- Hur mycket är lite? frågade vi oroligt.
- Tre ton, sa mannen. Lite eller hur? Jag förstår inte varför de blir arga.
- Okej, sa vi bara och la oss ned.

Efter en stund somnade vi och när vi vaknade hade mannen gjort upp en liten brasa.

Det nya hemmet

- Godmorgon mannen, sa Miki.

- Du kan kalla mig Peter, skrattade han.
 - Vad hände, sa jag som nu också hade vaknat.
 - Vi blev jagade av dumhuvuden som ville döda oss och du har lärt dig karate, sa Peter och skrattade igen.
 - Det är faktiskt inte läge att skratta nu, alla här är jagade och jag och Elin måste hem, sa Miki argt.
 - Förlåt, fnissade Peter. Men jag vill inte att ni ska åka än. Kan inte ni och era föräldrar stanna här.
 - Det går inte, sa jag tyst. Pappa har övergett oss och mamma är död.
 - Oj, förlåt, sa Peter. Det var inte meningen a...
 - Jag vet, avbröt jag. Det var inte meningen att sära oss, jag vet.
 - Vad bra, sa Peter.
 - Får jag kalla dig Peppe? frågade Miki plötsligt.
 - Visst, sa Peter. Från och med nu heter jag Peppe.
 - Hahahahah, skrattade jag och Miki.
- Men nu skrattar ju ni! sa Peppe argt. Och

skrattade sedan han med.

- Peppe, det var ett roligt namn, sa jag. Det låter som pappa...

- Mm, sa Miki. En riktig pappa skulle man vilja ha.

- Men kan inte jag vara er pappa så länge? frågade Peppe tyst.

- Jaaa! ropade Miki. Du får vara vår pappa.

- Shhh, sa jag. De kommer att hitta oss.

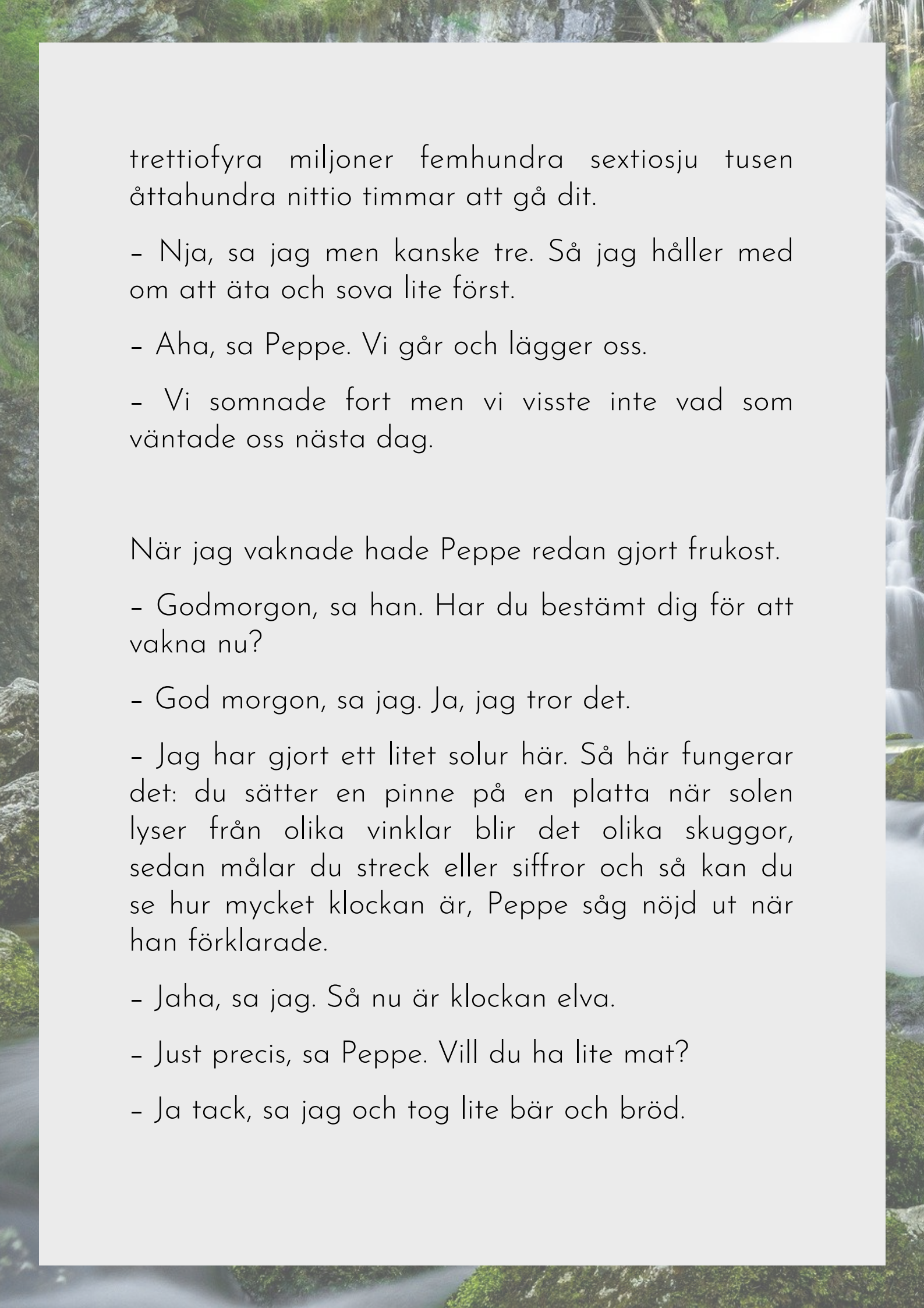
Peppe strålade och Miki var superglad men jag var fortfarande rädd. Jag ville inte förlora en till förälder. Tänk om vakterna stod och lurade bakom buskarna. Om de hade märkt att vi var här och bara väntade på att vi skulle gå ut. Hjälp!

- Kom, sa Peppe. Vi kan inte sitta här i fem år. Vi måste hitta ett nytt ställe att bygga ett hus på.

- Det kan ju ta ettusen tvåhundra trettiofyra miljoner femhundra sextiosju tusen åttahundra nittio timmar att hitta dit, sa Miki. Kan vi inte sova lite till först och äta?

- Vänta lite, vad sa du? frågade Peppe.

- Jag sa att det kan ta ettusen tvåhundra

trettiofyra miljoner femhundra sextiosju tusen
åttahundra nittio timmar att gå dit.

- Nja, sa jag men kanske tre. Så jag håller med
om att äta och sova lite först.

- Aha, sa Peppe. Vi går och lägger oss.

- Vi somnade fort men vi visste inte vad som
väntade oss nästa dag.

När jag vaknade hade Peppe redan gjort frukost.

- Godmorgon, sa han. Har du bestämt dig för att
vakna nu?

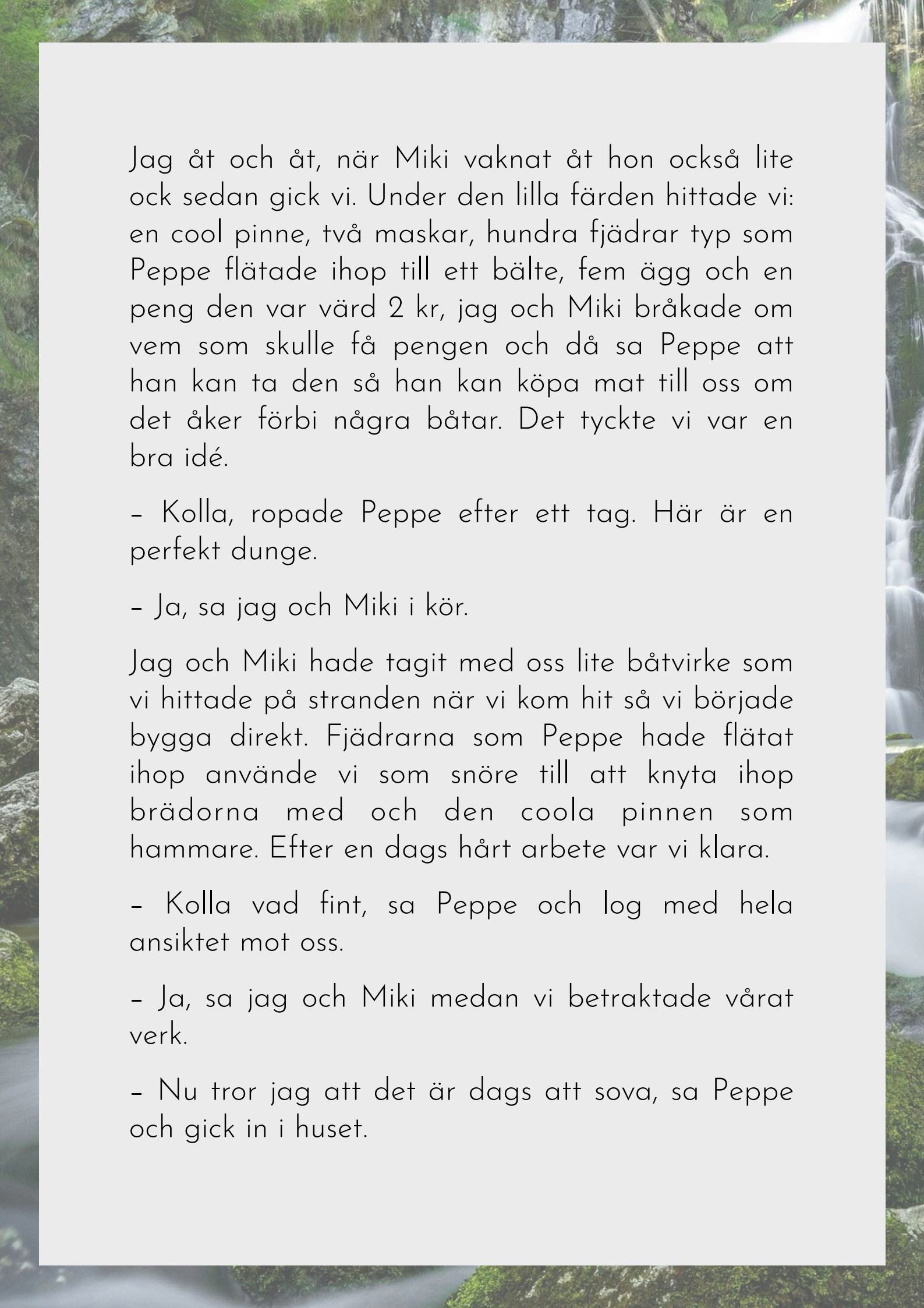
- God morgon, sa jag. Ja, jag tror det.

- Jag har gjort ett litet solur här. Så här fungerar
det: du sätter en pinne på en platta när solen
lyser från olika vinklar blir det olika skuggor,
sedan målar du streck eller siffror och så kan du
se hur mycket klockan är, Peppe såg nöjd ut när
han förklarade.

- Jaha, sa jag. Så nu är klockan elva.

- Just precis, sa Peppe. Vill du ha lite mat?

- Ja tack, sa jag och tog lite bär och bröd.

Jag åt och åt, när Miki vaknat åt hon också lite ock sedan gick vi. Under den lilla färden hittade vi: en cool pinne, två maskar, hundra fjädrar typ som Peppe flätade ihop till ett bälte, fem ägg och en peng den var värd 2 kr, jag och Miki bråkade om vem som skulle få pengan och då sa Peppe att han kan ta den så han kan köpa mat till oss om det åker förbi några båtar. Det tyckte vi var en bra idé.

- Kolla, ropade Peppe efter ett tag. Här är en perfekt dunge.

- Ja, sa jag och Miki i kör.

Jag och Miki hade tagit med oss lite båtvirke som vi hittade på stranden när vi kom hit så vi började bygga direkt. Fjädrarna som Peppe hade flätat ihop använde vi som snöre till att knyta ihop brädorna med och den coola pinnen som hammare. Efter en dags hårt arbete var vi klara.

- Kolla vad fint, sa Peppe och log med hela ansiktet mot oss.

- Ja, sa jag och Miki medan vi betraktade vårt verk.

- Nu tror jag att det är dags att sova, sa Peppe och gick in i huset.

- Mm, sa Miki trött och gäspade stort.

Vi gick in i kojan som vi kallar huset och la oss i sängen. Det är alltid skönt att sova efter en hård dag.

Det har gått tre veckor nu och jag börjar trivas eftersom mamma är död och pappa lämnat oss så har vi inga föräldrar, så Peppe har skrivit på ett papper att han har adopterat oss. Miki och jag kallar honom pappa nu och vi bor kvar på vår lilla ö. Männen som kom innan ville tydligen få bo på ön så nu finns det en liten handels by en bit ifrån vår lilla stuga.

- Jag går bara och handlar lite bröd, ropade pappa från gården.

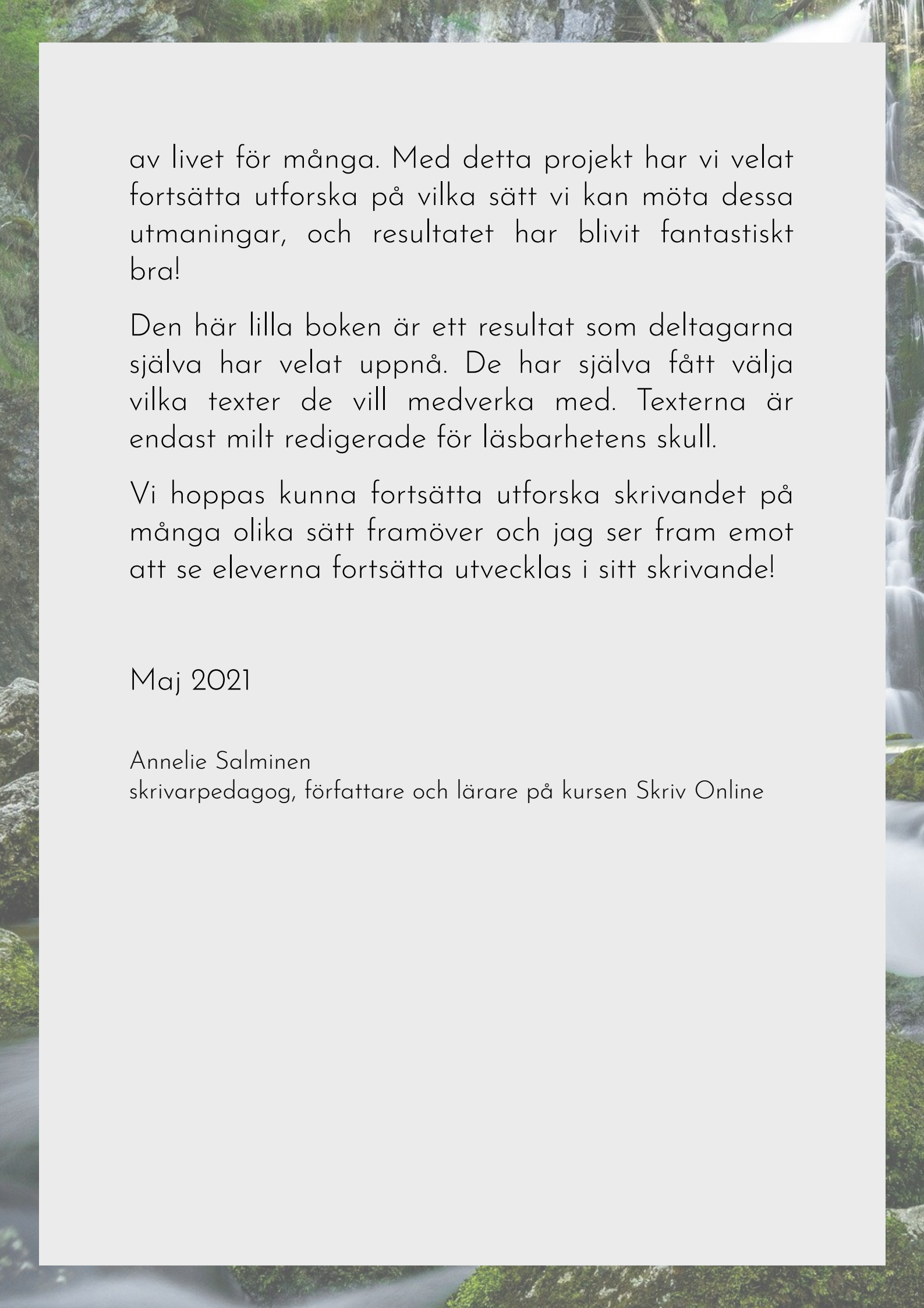
- Okej, sa jag och sprang iväg för att hämta en kasse.

Och pengen tvåkronan som vi hittade på vägen till den här dungen den ligger i en låda längst in i kojan och är ett minne som vi aldrig kommer köpa något för.

Tack!

Kursen Skriv Online under våren 2021 har varit andra omgången skrivkurs online inom ett Arvsfondsprojekt i samarbete mellan Regional Kulturskola Västmanland och Norrbottens kulturskolor. Två grupper har skrivit intensivt under drygt en månads tid. Deltagarna i den här gruppen har varit 10-15 år gamla och kommer ifrån olika orter i både Västmanland och Norrbotten. Gruppen har träffats enbart online och utforskat skrivandet ifrån många olika perspektiv, och använt digitala lösningar som en möjlighet att kunna mötas över olika gränser.

Skrivande som egen kulturform och eget uttryck, är ett ämne som saknats inom Kulturskolan. Det är också flera målgrupper som Kulturskolan har svårare att nå, till exempel på grund av geografi, ålder och intressen. Under 2020 och 2021 har det digitala blivit en högst nödvändig och naturlig del

av livet för många. Med detta projekt har vi velat fortsätta utforska på vilka sätt vi kan möta dessa utmaningar, och resultatet har blivit fantastiskt bra!

Den här lilla boken är ett resultat som deltagarna själva har velat uppnå. De har själva fått välja vilka texter de vill medverka med. Texterna är endast milt redigerade för läsbarhetens skull.

Vi hoppas kunna fortsätta utforska skrivandet på många olika sätt framöver och jag ser fram emot att se eleverna fortsätta utvecklas i sitt skrivande!

Maj 2021

Annelie Salminen
skrivarpedagog, författare och lärare på kursen Skriv Online